ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ΄ ΑΡ. 176

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 14 ΜΑΪΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΙΤΑΡΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 20.—	Ἑξάμ. δρ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 40.—	» » 20
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: 50 λεπτὰ ἡ λέξις. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς πολεμιστὰς 30 λεπτὰ ἡ λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

ΟΙ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Ὁ Σῶσος, φίλος τοῦ Πίπη Μεταλῆ, καὶ ἡ Ντίνα φιλενάδα τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Μεταλῆ— ὁ Πυθαγόρας δὲν εἶπε νομίζω ὅτι τὰ ἑνὶ τρίτῳ φίλα εἶνε καὶ ἀλλήλοις φίλα ; - τρῶνε στὸ σπίτι τῆς Ντίνας.

—Κι' ὁ Μεταλῆς ; ἐρωτᾶ ὁ Σῶσος.

—Μὲ εἰδοποίησε πῶς δὲ θἄρθῃ, ἀπαντᾶ ἡ Ντίνα.

—Ἀ !.. καὶ γιατί ;

—Ἴσως, γιατὶ τὸν ἐκράτησε ἡ γυναίκα του. Ἡ κυρία Μεταλῆ δὲ μπορεῖ, βλέπεις. νὰ φάῃ μόνη. Ἀλήθεια, ξέχασα νὰ σὲ ρωτήσω, πῶς πάνε οἱ σχέσεις σου μὲ τὴ γυναίκα τοῦ Πίπη; Προοδεύουν ;

—Μπᾶ ! στάσιμοι, στὸ ἴδιο πάντα σημεῖο.

—Δηλαδὴ στὴν αἴθουσα τῆς...ἀναμοιῆς ! Μὰ γιατὶ τέλος πάντων ; Αὐτὴ σὲ κοροϊδεύει ἢ ἐσὺ δὲν ξέρεις νὰ τὰ καταφέρῃς καλά ;

—Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάολος ἂν καταλαβαίνω τίποτα ! .Πρὸ ἡμερῶν ἑνόμιζα πῶς ἤταν ἕτοιμη νὰ μοῦ παραδοθῇ .. Λίγομένα βλέμματα, σφιξίματα χεριῶν, κλπ. Ἀλλὰ μόλις βρεθοῦμε μόνοι...

—Δηλαδὴ ὅταν ὁ Πίπης ἔρχεται σὲ μένα, διέκοψεν ἡ Ντίνα.

—Ναί. .Λοιπὸν μόλις βρεθοῦμε μόνοι κι' ἀρχίσω νὰ γίνομαι ἐπιθετικώτερος, λὲς καὶ μεταβάλλεται σ' ἕνα ἀγάλμα ἀπὸ πάγο καὶ μοῦ κόβει ὅλη τὴ φόρα μὲ τὰ ψυχρὰ λόγια τῆς...

Ὁ Σῶσος διακόπτει τὰ παράπονά του, διότι ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπαίνει στὴν τραπεζαρία ἡ νέα καμαριέρα τῆς Ντίνας.

—Δὲν εἶνε ὡραία ἡ καινούργια μου καμαριέρα ; ἐρωτᾶ ἡ Ντίνα.

—Θαυμασία ! ἀπαντᾶ ἐκστατικὸς ὁ Σῶσος.

—Ἔχει καὶ ἕνα ἄλλο προσόν. Εἶνε χειρομάντις καὶ ξέρει νὰ διαβάζῃ στὸ χέρι περίφημα τὴν τύχη. Θέλεις νὰ σοῦ διαβάσῃ τὴν τύχη σου ;

—Ἂς εἶνε, χάριν περιεργείας.

Καὶ ἡ Ντίνα, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν καμαριέρα της, λέγει :

—Ἔλα δῶ, Μάρθα...πλησίασε. Θέλεις νὰ διαβάσῃς στὸ χέρι του τὴν τύχη τοῦ Κυρίου; Εἶνε φίλος τοῦ κ. Πίπη.

—Εὐχαρίστως, ἀπαντᾶ ἡ θελκτικὴ καμαριέρα, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἔπιασε τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ Σώσου, κυτάζει προσεκτικὰ τὴν παλάμην καὶ τοῦ λέγει:—"Ω! ὦ! κύριε, ἔχετε μιὰ πολὺ πλατειὰ καὶ μεγάλη γραμμὴ τῆς καρδιᾶς...εἶσθε πολὺ αἰσθηματίας...μόνο ποὺ ἐδῶ νὰ, βλέπω, κύριε, ἕνα μεγάλο ἐμπόδιο...ἕνας ἄτυχος ἔρως, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ καταλήξῃ εἰς ἀποτέλεσμα...ὦ! τὸ βλέπω καθαρά. κύριε, ἡ κυρία ποὺ ἀγαπᾶτε δὲν θέλει νὰ σᾶς δοθῇ καὶ ὑ' ἀντισταθῇ μέχρι τέλους...

—Ὦ. ὦ! μπράβο, Μάρθα! ἀναφωνεῖ ἡ προληπτικὴ Ντίνα καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν ἀτυχῆ Σῶσον προσθέτει: - Βλέπεις; βλέπεις; τὰ ἐπέτυχε ὅλα..

Ὁ Σῶσος προσπαθεῖ νὰ κάμῃ κουράγιο στὸν ἑαυτό του, λέγων:

—Εὐτυχῶς ποὺ δὲν πιστεύω σ' αὐτὲς τὶς ἀστειότητες...

—Δὲν ἔχετε δίκηο, κύριε, ἀπαντᾶ ἡ καμαριέρα. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι οἱ γραμμὲς τοῦ χεριοῦ ποτὲ δὲν λένε ψέμματα, γιὰ κεῖνον ποὺ ξέρει νὰ τῆς διαβάζῃ Κι' ἐγώ, ἔσᾶς βεβαιῶ, ποτὲ δὲν πέφτω ἔξω. Εἶμαι τόσο βεβαία ὅτι ἡ γυναῖκα τὴν ὁποίαν κυνηγᾶτε δὲ θὰ σᾶς παραδοθῇ, ὅσο εἶμαι βεβαία ὁπὸ προχτὲς ποὺ διάβασα τὸ χέρι του. πῶς ὁ κύριος Πίπης εἶνε καταδικασμένος ν'ἀπατηθῇ...καὶ σύντομα μάλιστα.

—Πῶς; πῶς; φωνάζουν κατάπληκτοι ὁ Σῶσος καὶ ἡ Ντίνα μαζί.

—Μάλιστα, κυρία, εἶμαι βεβαία.

—Καλά, καλά, ἀπαντᾶ ἡ Ντίνα προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν της Πήγαινε τώρα, Μάρθα, δὲν σὲ χρειάζομαι πιά.

Καί, ἐνῶ ἡ Μάρθα ἀποχωρεῖ, ἡ Ντίνα στρέφεται ἔντρομος πρὸς τὸν Σῶσον:

—Ἄκουσες τί εἶπε; Ἐσὺ δὲν θ' ἀπατήσῃς τὸν Πίπη μὲ τὴ γυναίκα του, ἀλλὰ ὁ Πίπης θ' ἀπατηθῇ.

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτε. Μοῦ φαίνεται πῶς ἡ καμαριέρα σου δὲν ξέρει τί λέει!

—Μὰ εἶνε φανερό, καθμένε! Ὁ Πίπης εἶνε καταδικασμένος ν' ἀπατηθῇ, κι' ἀφοῦ δὲν τὸν ἀπατῇ ἡ γυναῖκα του, εἶνε πεπρωμένον νὰ τὸν ἀπατήσῃ ἡ ἐρωμένη του...

—Δηλαδὴ ἐσύ ;

—Μά...μά...ποιὰ ἄλλη, ἀφοῦ δὲν ἔχει ἄλλη ἐρωμένη !.."Ω, ὦ ! Σῶσο φοβᾶμαι...νοιώθω νὰ βαραίνῃ τοὺς ὤμους μου τὸ πεπρωμένο...

—Καὶ ξέρεις, κανεὶς δὲ μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ τὴ μοῖρα του ! προσθέτει ὁ Σῶσος προσποιούμενος τὸν φοβισμένον.

—Ὥστε πρέπει νὰ τὸν ἀπατήσω, τὸν Πίπη μου !.."Ω, Θεέ μου ! καὶ μὲ ποιόν ; μὲ ποιόν ;..Σῶσο, ἀφοῦ εἶνε μοιραῖον νὰ τὸν ἀπατήσω, τὸν δυστυχῆ, προτιμῶ μὲ σένα, παρὰ μ' ἕνα ξένο .. Δὲν εἶνε προτιμώτερο ;

—Μά, βεβαιότατα, Ντίνα μου, βεβαιότατα. Καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι προσφέρουν ἐκδούλευσιν στὸν κοινὸν φίλον, τὸν ἀπατοῦν αὐτοστιγμεί. Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ἐπτὰ ἡ ὥρα. Ὁ Νίκος ἐπετάχυνε τὸ βῆμα. Ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἐπερίμενε ἀνυπομόνως τὴ στιγμὴ τῆς συναντήσεώς του μὲ τὴ Μ ἔλλα. Τὴν εἶχε γνωρίσει πρὸ δύο ἡμερῶν στὸ μπάρ ποὺ ἐπήγαινε συνήθως νὰ πάρῃ τὸ βραδινὸ ὀρεκτικό του. Τοῦ τὴν εἶχε συστήσει ἕνας φίλος του. Ἐκείνη, ἀπαντῶσα στὴν πρόσκλησί του, τοῦ ἐψιθύρισε σ' αὐτί : «Δὲ μπορῶ ἀπόψε, ἀλλὰ μεθαύριο, ἂν θέλετε, εὐχαρίστως θὰ κοιμώμουνα μαζί σας. Θὰ μὲ βρῆτε ἐδῶ τὴν ἴδια ὥρα.»

Ἡ Μπέλλα ἤταν μιὰ χαριτωμένη Ἰταλὶς, τοῦ ἐλαφροκόσμου. Δέκα ἐντέα ἐτῶν, φωνὴ καὶ μάτια βελούδινα, σωματάκι ποὺ ὑπέσχετο πολλά, κι' ἕνα στόμα !..ἤταν κάτι περισσότερο ἀπὸ στόμα, ἤταν ἕνα χαμόγελο... Ἤταν κάτι περισσότερο ἀπὸ χαμόγελο,ἤταν ἐναφιλί.

Ὁ Νίκος ἤταν πανευτυχὴς βλέποντας νὰ πλησιάζῃ ἡ ἐρωτικὴ νύχτα τὴν ὁποίαν θὰ περνοῦσε μὲ τὴ Μπέλλα. Δεδομένου ὅτι αὐτὴ τοῦ προσέφερε τό...κορεβάτι, αὐτὸς θὰ τῆς προσέφερε τὸ ὀρεκτικὸ καὶ τὸ τραπέζι. Καί, βαδίζων πρὸς τὸ μπάρ, ἐσκέπτετο : «Εἶνε μιὰ κοκοτοῦλα, πολὺ χαριτωμένη ὅμως, καὶ φαίνεται πῶς μὲ νοστιμεύθηκε.»

Ὅταν ἐμπῆκε στὸ μπάρ, τὴν εἶδε ἀνεβασμένην σ' ἕνο ψηλὸ σκαμνί, νὰ ροκανίζῃ καβουρνιτσμένα μύγδαλα. Δίπλα της ἕνας πολὺ νέος φαντάρος ἔπινε τὸ κοκταίϊλ. Κι' ἐφαίνετο μελαγχολικός. Ἡ Μπέλλα εἶπε στὸ Νίκο:

—Εἶνε ἕνας παλιὸς μου φίλος. "Ἔχει τρία χρόνια τώρα στὸ Μέτσκο καὶ μοῦγγοσφε ταχτικά. Εἶνε πολὺ εὐγενικός. Ἦρθε ἐδῶ μὲ μιὰ μικρὴ ἄδεια, κι' αὔριο ξαναφεύγει γιὰ τὴ Σμύρνη. Κι' ἐπερίμενε ὁ καϋμένος νὰ περάσῃ μαζί μου αὐτὴ τὴν τελευταία νύχτα...

—Μὰ ἀφοῦ εἴχες ραντεβοῦ μαζί μου !

—Δὲν τὸ ἤξερε. Κι' ἔπειτα μποροῦσε καὶ νὰ μὴν ἔρθῃς.

—Θὰ προτιμοῦσες νὰ μὴν ἔρθω, ἔ;

—Ὦ ὄχι, κουγλί μου. Μ' ἀρέσεις πολύ.Μὴν ἀνησυχῆς, καὶ θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου. Θὰ πῶ στὸν Τάκη νὰ φαγῆ λογικός, νὰ μὴν ἐπιμένῃ...καὶ θὰ φύγῃ...θὰ φύγῃ γιὰ κεῖ κάτω .. ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξαναγυρίσῃ καὶ πότε...

Ὁ Νίκος ἐσκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ, κυτάζοντας τὴ Μπέλλα."Ἦταν πολὺ προκλητική, περισσότερο ἀπὸ προχθές. Καὶ φοροῦσε ἕνα ταγιεράκι ποὺ κολλοῦσε στὸ σῶμα της κι'ἄφηνε νὰ διαγράφωνται ὅλες οἱ γραμμές του . Κι' ἐκεῖνο τὸ στόμα ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ φιλήσῃ, γιὰ νὰ μὴ λυπήσῃ τὸν Τάκη...

Ὁ Τάκης .Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς πιὸ συμπαθητικὸ φανταράκο. Ἐφαίνετο διακριτικὸς ὁ καϋμένος, γιατὶ μόλις ἔσκυψε ἡ Μπέλλα καὶ τοῦ ἐψιθύρισε δυὸ λόγια σ' αὐτί, ἐχωρέτισε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν πόρτα. Μιὰ βαθειὰ μελαγχολία, χωρὶς θυμὸ ὅμως, εἶχε χυθῆ στὴν ἔκφρασί του.

Ὁ Νίκος ἐσκέφθηκε ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν κρατήσῃ γιὰ νὰ φᾶνε κι' οἱ τρεῖς μαζί. Ἀλλὰ εἶχε κάτι καλλίτερο ἀπ' αὐτὸ νὰ κάμῃ.

— Μικρούλα μου, εἶπε στὴ Μπέλλα, πρέπει νὰ ξέρουμε νὰ συγχρατοῦμε τὸν ἑαυτό μας. Αὐτὸς ὁ φαντοσᾶχος μ' ἀρέσει πολύ, καὶ σὲ σένα τὸ ἴδιο. Αὔριο φεύγει γιὰ τὸν πόλεμο πάλι. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφίσουμε νὰ φύγῃ παραπονεμένος Εἶσαι πολὺ εὐγενὴς ποὺ θέλεις νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσί σου ἀπέναντί μου Ἀλλὰ θὰ ἤταν ντροπὴ μου νὰ ἐπιμένω. Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ φύγω γιὰ τὸν πόλεμο κι' ἔχουμε ὅλο τὸν καιρὸ μπροστά μας νὰ βλεπώμεθα ὅποτε θέλουμε. Ἐνῶ αὐτὸς ὁ δύστυχος... Κρατησέ τον μαζί σου ἀπόψε. Μπέλλα, κὶ προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃς ὅσο μπορεῖς καλλίτερα.

Ἡ Μπέλλα ἐπῆδησε στὸ λαιμό του.

Σὲ λατρεύω, τοῦ εἶπε, καὶ σ' εὐχαριστῶ...

Ἔφύναξε πάλι τὸ φαντάρο κοντά της, κι' ὁ Νικος ἔφυγε λίγο μελαγχολικὸς, ἀλλὰ ὑπερήφανος ποὺ εὐχαριστοῦσε ἕνα πολεῖτη τὴ

ΙΩΝ

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

IV

Δεσποινὶς Λιλὴ

Ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς κόρης ὑπέστη διαφόρους μεταβολὰς διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ὁ τύπος τῆς κόρης, ἡ ὁποία ὤφειλε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν γάμον, ἦχι μόνον ἄθικτος, ἀλλὰ καὶ ἀγγοοῦσα τὰ πάντα περὶ ἔρωτος καὶ γάμου τῆς κόρης χήνας, δὲν εἶνε πολὺ παλαιός Ὁποιοδήποτε βιβλίον χρονολογούμενον πρὸ τοῦ 18ου αἰῶνο ἀνοίξετε, ὅπως π χ τὰ δράματα τοῦ Σαίξπηρ καὶ τοῦ Ρακίνα ἢ τὰς κωμῳδίας τοῦ Μολιέρου, θὰ ἰδῆτε ὅτι αἱ ἡρωΐδες νεαροὶ κόραι ἤξεραν καὶ ἦσαν ἐλεύθεραι νὰ ὁμιλοῦν μὲ ἀρκετὴν ἐλευθεριαν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τοῦ ἔρωτος Δεδομένου δὲ ὅτι τὰ φιλολογικὰ ἔργα ἀποδίδουν πάντοτε πιστῶς τὴν σύνθεσιν τῆς συγχρόνου πρὸς αὐτὰ κοινωνίας, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι πρὸ τοῦ 18ου αἰῶνος ἐκετρέπετο εἰς τὰς ἀγάμους δεσποινίδας νὰ ἔχουν ἔνα ἢ περισσοτέρους μνηστῆρας, νὰ συζητοῦν μὲ αὐτὰς περὶ ἔρωτος καὶ γάμου, νὰ σπουδάζουν τοὺς χαρακτῆρας των, διὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ συζύγου των. Ἀλλ' εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον, ὅλη αὐτὴ ἡ ἐλευθερία ἤρετο. Ἡ νεαρὰ σύζυγος καὶ μήτηρ ἦτο ἐκείνη ἡ ὁποία ὑπεχρεοῦτο εἰς ἀπόλυτον καὶ οὐσιηροτάτην ἀγνότητα Ἐξ αὐτῆς ἐξηρτᾶτο ὅλη ἡ οἰκογενειακὴ τιμή, καὶ δὲν τῆς ἦτο ἐπιτετραμμένον, παρὰ μὲ τὸν κίνδυνον χαρακτηρισμοῦ της ὡς ἐλαφρᾶς γυναικός, νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ βλέπῃ ἄλλον ἄνδρα, ἐκτὸς τοῦ συζύγου της. Οἱ φευσθάρχαι τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἔκλειναν τὰς συζύγους των εἰς τοὺς πύργους μακρὰν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ξένων. Βεβαιοῦν ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμη, εἰς μερικὰς χώρας, ὅπως π.χ. εἰς τὴν δημοκρατίαν τῆς Ἀργεντινῆς, αὐταὶ οἱ ἀντιλήψεις κρατοῦν: αἱ δεσποινίδες τοῦ Μπουένος Ἄϋρες ἀπολαμβάνουν μεγάλης ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ὅμως χάνουν εὐθὺς μόλις ὑπανδρευθοῦν.

Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, φίλοι, δεσποινίες, ὅτι αἱ ἀντιλήψεις αὐταὶ εἶνε ὀρκετὰ λογικαί,λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι, κοινωνικῶς, ἐπὶ τῆς συζύγου κυρίως βασίζεται ἡ εὐτυχία τῆς κάθε οἰκογενείας.

Ἀλλ' ἦλθεν ὁ 18ος αἰὼν μὲ τὸν ρωμαντισμόν του, καὶ ἀφήρεσε τὴν σεμνότητα καὶ τὴν αἰδὼ ἀπὸ τὴν σύζυγον ὁ.ὰ νὰ τὴν φορτώσῃ εἰς τὴν κόρην. Ἐνῶ αἱ ἔγγαμοι ἐπεδίδοντο εἰς σκανδαλώδες ἔρωτας. αἱ δεσποινίδες περιεκλείοντο εἰς αὐστηροὺς περιορισμοὺς καὶ ἡ ἀγωγή των ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ ἐντελῶς ἐκ τοῦ κόσμου καὶ νὰ τὰς διαπλάσῃ εἰς ὑπόξεις θεωρητικὰς καὶ σχεδὸν μεταφυσικάς Ἡ κόρη ὤφειλεν, ὄχι μόνον νὰ μὴ ξεύρῃ τίποτε περὶ ἔρωτος, ἀλλὰ ν' ἀγνοῇ καὶ τ' ὁνομά του. Οὐδέποτε νὰ βγαίνῃ ἔξω μόνη, εἰς οὐδεμίαν ἐκκοινωνίαν νὰ ἔρχεται μὲ νέας κ ί, τέλ., ὅταν φθάνῃ εἰς ἡλικίαν γάμου,νὰ τὴν ὑπανδρεύουν μὲ ὁποιον θέλουν οἱ γονεῖς της, χωρὶς ἡ ἰδία νὰ ἔχῃ γνώμην.

Ἀλλ' ἡ ἀγωγὴ αὐτή. ἐδημιούργησε πράγματι εἰς τὴν ζωὴν τὸν ποθούμενον τύπον τῆς τὰ πάντα ἀγνοούσης κόρης ; Ὄχι, ἐκτὸς ὡρισμένων ἐξαιρέσεων, εἰς μερικὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, ὅπου ἐκαλλιεργήθη ὁ τύπος οὐτὸς τῆς κόρης (ὅπως καλλιεργεῖται τεχνητῶς ἕνα νέον εἶδος χρ σανθέμου μέσα εἰς θερμοκήπιον), ὅλαι αἱ δεσποινίδες ἤξευραν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τί εἶνε ἔρως, τί εἶνε γάμος κλπ. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ κατὰ τὰς κρατούσας ἀντιλήψεις ὤφειλον νὰ μὴ γνωρίζουν τίποτε, ἠναγκάζοντο νὰ προσποιοῦνται ὅτι ἀγνοοῦν τὰ πάντα. Καὶ οὕτω προέκυψε τὸ μεγάλο κακὸν τῆς δεσποινιδικῆς ὑποκρισίας καὶ σεμνοτυφίας- ἐλαττωμάτων τὰ ὁποῖα, ὄχι μόνον αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ εἶνε ἀπεχθῆ, ἀλλὰ καὶ διαστρέφουν ὅλον τὸν χαρακτῆρα. Ἀλλ' ἡ κατάστασις αὐτὴ ἦτο ψευδής, καὶ τὸ ψεῦδος οὐδέποτε εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ πολύ. Πράγματι περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος ἤρχισεν ἡ ἀντίδρασις ἐναντίον τοῦ παραλογισμοῦ αὐτοῦ. Πρῶτοι οἱ ἀγγλοσαξωνικαὶ χῶραι, Ἀγγλία καὶ Ἀμερική, καὶ σιγὰ σιγὰ ὅλαι αἱ ἄλλαι ἀπορνήθησαν, χέριν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πραγματικότητος. τὸ κατὰ συνθήκην ψεῦδος τῆς ἀγνοούσης Παρθενίας.

Καὶ εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἰδωμεν πῶς.

ROMEO

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ πέρασαν πολὺ ἄσχημη νύχτα. Ἠσύχασαν ὅμως λιγάκι πάλλο πρωΐ, ὅταν πῆγε στὸ σπίτι ἕνας λούστρος, σταλμένος ἀπὸ τὸ Νίκο, μὲ μια σημείωσι ,γραμμενη με μολυβι, γιὰ νὰ πάρῃ μερικά του ρούχα.

—Καὶ ποῦ θὰ του τὰ πάς ; τὸν ρωτησαν.

—Στὸ Ξενοδοχεῖο τῆς Γαλλίας.

Ὥστε αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόφασή του : Θὰ τὶς περιφρονοῦσε, θὰ τὶς μούντζωνε, θα τὶς πυρατουσε, μητέρα του κι' ἀδελφή του, καὶ θὰ καθοταν χωρισά, μοναχος του, στο ξενοδοχεῖο.

Παλι καλα ἀφου δεν θα σκοτωνε καμμια τους !

Του ἔστειλαν εὐθὺς τα ρουχα ποὺ ζητοῦσε, χωρὶς νὰ τοῦ μηνύσουν τίποτα, γιατὶ καταλαβαιναν πως θἄταν περιττό. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Νίκος ἔστειλε καὶ ἤπιε και τα ἐπίλοιπα : ροῦχα του, βιβλία, χαρτια, κομψοτεχνήματα, ὁ,τι εἶχε στὴν κάμαρά του, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μεγαλα ἐπιπλα, ποὺ εἶπε πως δὲν τὰ χρειαζοταν. Δὲν εἶχε λοιπὸν σκοπὸ να πιασῃ σπιτι. Θα καθοταν στὸ ξενοδοχεῖο ἢ σ' ἐπιπλωμένο δωμάτιο..

Στὴν ἀρχή, ἡ λύση αὐτή, - ἡ προσωρινὴ βέβαια, - εὐχαρίστησε τὶς δύο γυναῖκες. Ἦ αν τὸ λιγότερο ἀπ' ὅσα ἄμεσα κακὰ περίμεναν καὶ φοβονταν. Ὕστερα ὅμως ἡ μητέρα, σὰ μητέρα, ἄρχισε νὰ τὸ συλλογιέται καὶ νὰ το βρίσκῃ κακὸ μεγαλο, ἀνυποφορυο.

—Τί συστυχισμενη ποὺ εἶμαι ! ἔλεγε κλαίγοντας πικρά. Πρῶτα ἔχασα τὴν κορη μου. Τωρα χανω καὶ τὸ γιό μου ! . .

Κι' ἡ Μιμικα, ποὺ συναισθανόταν τώρα πὼς αὐτὴ κατέστρεψε τὸ σπίτι της κι' αἰσθανόταν γι' αὐτὸ μια πολὺ βασανιστικὴ τυψη, προσπαθησε ναανακουφισθῇ μὲ μια θυσία.

—Ἄκουσε, μητερα, τῆς εἶπε σοβαρά. Ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ σὲ χωρίσω ἀπὸ τὸ Νίκο. Νὰ πάς γα του πῆς πὼς θὰ φύγω. Θἀλλάξω ὄνομα καὶ θα πάω νὰ κυθήσω ἀλλοῦ, σεῆς μέλπω, στῆς Φραζέλαινας, μοναχή μου, ὁπου βρῶ .. Μπορεῖ νὰ φύγω κι' ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Κι' ἐκεῖνος να γυρίσῃ στο σπιτάκι του καὶ στη μητερα του. Αὐτὸ να τοῦ πῆς

Ἡ κυρία Εὐρυδίκη τὸ συλλογίστηκε πολύ. Καὶ τὸ βρῆκε σωστο. Γιατὶ ὅσο κι' αν ἀγαποῦσε ἀκομα τὴ Μιμίκα, τὸ Νίκο τον ἀγαποῦσε περισσοτερο. Κι' ἀφοῦ ἡ Μιμίκα ἔγεινε πια ὅ,τι ἔγεινε, αὐτὴ ἔπρεπε να φυγῃ ἀπὸ τὸ πατρικο της σπίτι, νὰ καθῆσῃ μονάχη της, κι' ὄχι ὁ Νίκος τὸ καλὸ παιδί, ποὺ δὲν ἔκαμε τ ποτα καὶ δὲν ἔφταιγε στὸ παραμικρο. Τελος πάντων, ἡ δύστυχη μητερα βρέθηκε στὴ σκληρὴ ἀναγκη να διαλέξῃ. Καὶ διάλεξε τὸ Νίκο. Θἄφινε τὴ Μιμίκα στὴν τύχη της, στο δρομο της, δρομο ἀπ' ὅπου δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ βγῇ, ἀφοῦ ἤταν γραμμενη καὶ στὴν Ἀστυνομία, - καὶ θὰ πήγαινε νὰ βρῇ το γιό της, να τὸν φερῃ πίσω, κοντὰ της. . .

Πῆγε λοιπὸν στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Γαλλίας ἔν' ἀπομεσήμερο καὶ τὸν ἐρῆτησε.

—Μαλιστα, ἀπάνω εἶνε, τῆς εἶπαν. Ἡ κυρία ;...

Φορήτηκε μήπως δὲν τὴ δεχτῇ κι' ἔδωσε ψευτικο ὄνομα. Ὁ Νικος ὅμως τὸ κατάλαβε ἀμεσως. Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κάμαρά του, στὸ διαδρομο ὅπου τὸν περιμενε ἡ μητέρα του, τῆς ἔρριξε μιὰ ματια σαν ξένος κι' ἐφώναξε μὲ θυμὸ στους ὑπηρέτες :

—Δὲ σᾶς εἶπα ἐσᾶς πῶς δὲ δέχουμαι κανένα ; Τί μοῦ φέρνετε ἀπάνου κυρίες ;...

—Οὔτε τὴ μητέρα σου, παιδί μου ;.. κλαύτηκε ἡ κυρία Εὐρυδίκη

—Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἡ μητέρα μου, τῆς ἀποκρίθηκε. Εἶσαι ἡ κυρία Παπογεωργιου, (τὸ ψευτικο ὄνομα ποὺ εἶχε πῇ.) μιὰ μεσίτρα ! Τάκουτε σεῖς ; (ἐκφώνησε γυρίζοντας πάλι στοὺς ὑπηρέτες) ἡ κυρία δὲν εἶνε καλὴ διαγωγῆς. Δὲν μπορεῖ νἄρχεται ἐ ἕνα τίμιο ξενοδοχεῖο Μα μη την ξαναδεχθῆτε γιὰ κανένα !..

—Δὲν τὸ ξέραμε...ψιθύρισε σαστισμένος ὁ μικρὸς πορτιέρης.

—Νίκο μου, παιδί μου !..Γιὰ τὴ μητέρα σου μιλεῖς ἔτσι ;..

—Μην την ἀκοῦτε ! τὴν ἔκοψε ὁ Νίκος Δὲν εἶνε ἡ μητέρα μου!..

Ἡ μητέρα μου ἤταν μιὰ ἁμια γυναίκα ..Ἀὐτὴ ἐδῶ, τὴν ξέρω καλά .. ἔχει μια κόρη, Μιμίκα τὴ λένε, καὶ τῆς κάνει τὴ ρ. ..! Τὴ στέλνει στὰ ρωμοσκυτα καὶ τὴν ἐμπεταλλεύεται ! Ἀφήστε με ! Δὲν ἔχω κουβέντες μαζί της ἐγώ !..

Καὶ χωρὶς νὰ ξαναχοιτάξῃ τὴ μητέρα του, μπῆκε μὲ φούρια στὴν κάμαρά του καὶ βρόντησε την πορτα του τόσο δυνατά, ποὺ ἀντήχησε ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο.

Ἡ δυστυχη ἐκείνη αἰσθανόταν τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν. Ἔκαμε ὅμως κουραγιο καὶ δὲν ἔπεσε κατου.

—Συμφορά μου ! εἶπε Ὁ γιός μου τρελλάθηκε !.. Πάει, πάει τὸ παιδί !.. "Ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ διαφορες φαντασίες, καὶ τώρα βρίζει τὴ μητέρα καὶ τὴν ἀδερφή του μὲ τέτοια λόγια !

Τα εἶπε αὐτα γιὰ τοὺς ὑπηρέτες καὶ γιὰ τὸν ξενοδόχο, ποὺ ἔτρεξε μὲ τὸ θόρυβο. Καὶ πραγματικῶς, βλέποντας αὐτοὶ μιὰ κυρία τῆς «ἀριστοκρατίας» ποὺ κάθε ἄλλο φαινόταν παρὰ τέτοια, βλέποντας ἀκομα τὸ ἀλλοιώτικο, τὸ ἀγριεμένο βλέμμα τοῦ νοικάρη τους καὶ ξέροντας καὶ κάποια ἄλλα παράξενα καταστατά του στὸ ξενοδοχεῖο, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ πῆγε, συμπέραιναν τώρα πὼς μποροῦσε νἄταν καὶ τρελλὸς καὶ νὰ φανταζόταν ἄλλα τσὰν ἄλλων...Ἔτσι ἡ κυρία Εὐρυδίκη μπορεσε νὰ σώσῃ τὴν περίστασι καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ, δυςτυχισμένη βέβαια γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ γιοῦ της, μὰ ὄχι καὶ ντροπιασμένη. Ὁ ξενοδόχος τουλάχιστο τὴν ἐξέβγαλε μ' εὐκάρεια, μὲ συμπάθεια, καὶ ψιθύρισε μερικὰ λόγια παρηγοριᾶς :

—Τὸ καϋμένο τὸ παιδί !.."Ἐ, αὐτά, κυρία μου, ἔχει ὁ κόσμος !... Ὑπομονή !..

***

Ἀλλ' ἂν ἔσωσε τὴν περίστ ση αὐτή, ἡ κυρία Εὐρυδίκη δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ τὶς σώζῃ ὅλες. Κι' ὁ κακόμοιρος ὁ Νίκος δὲν κατοῦσε τώρα τὴ γλῶσσα τον πουθενά. Ὁ κεραυνὸς ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀλάλιασε, τοῦ εἶχε ἀφήσει κάτι τί : μιὰ ἔμμονη ἰδέα, μιὰ ψύχωση, μιὰ εἰδικὴ νὰ ποῦμε τρέλλα : Ἐνόμιζε πὼς ὅλα τὰ καλὰ κορίτσια ἤταν κρυφὲς κοκότες καὶπήγαιναν σὲπαλιόσκιτασάν τὴΜιμίκαὶΚάποτε, στὸ δρόμο, ἀπάντησε μιὰ νέα μονάχη, μόλις γνωστή του, καὶ τῆς εἶπε :

—Ξέρω ποῦ πᾶς τώρα !..Στὴς Μέλπως, ὁδὸς δεῖνα, ἀριθμὸς τάδε!..

—Κάνετε λάθος ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἔκκληκτο τὸ κορίτσι.

—Ἔ, τότε θὰ πηγαίνῃς σὲ κανένα ἄλλο βρωμόσκυτο !.. Τὸ καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ ντύσιμό σου, ποὺ μοιάζει μὲ τῆς ἀδερφῆς μου !..

Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι κατάλαβε πὼς εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τρελλὸ καὶ σάθηκε μὲ φευγάλα.

Δυὸ-τρία τέτοια ἐπεισόδια σημειώθηκαν, ἐκείνες τὶς ἡμέρες, στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, μὲ τὸ Νίκο καὶ μὲ διάφορα κορίτσια, ποὺ τὸ ντύσιμό τους τοῦ φαινόταν σὰν τῆς Μιμίκας... (Ἀκολουθεῖ)

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ

Τοῦ Γάλλου

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΝΣΟΝ ΤΗΣ ΦΡΑΝΤΣΙΝΑΣ

ΤΟΥ HENRY MURGER

(Συνέχεια καὶ τέλος.).

Ὁ Ζὰκ ἔβαλε λίγες μπουκιὲς στὸ στόμα του, ἄπιε νερὸ κι' ἔμεινε γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας βυθισμένος στὴ θλῖψι του. Ὅταν συνῆλθε, παρακάλεσε τὴ γειτόνισσα νὰ πάῃ νὰ τοῦ φέρῃ δυὸ κεργιὰ καὶ νὰ πῇ στὸν πορτιέρη νὰ του ἀνεβασῃ ἕναν κουβὰ νερό.

— Μὴ φεύγῃς, εἶπε στὸ γιατρό, σὲ λίγο θὰ σὲ χρειαστῶ.

Ἔφεραν τὰ κεργιὰ καὶ τὸ νερό· οἱ δυὸ φίλοι ἔμειναν μόνοι.

— Τί θὰ κάμῃς ; ρώτησε ὁ γιατρὸς βλέποντας τὸν Ζὰκ πού, ἀφοῦ ἔχυσε τὸ νερὸ σὲ μιὰ μικρὴ σκαφοῦλα, ὕστερα ἔκαιγε ἄκο ἕνα ἐνα σακουλακι χοῦφ ες γῦψο καὶ τὸν ἐρριχνε μέσα.

— Θὰ πάρω τὸ καλοῦπι τοῦ κεφαλιοῦ τῆς Φραντσίνας, εἶπε ὁ ἀρτίσας (ὁ ὁποῖος ἔκτος τῆς ζωγραφικῆς ἠσχολεῖτο ἐρασιτεχνικῶς καὶ μὲ τὴ γλυπτικήν), γιὰ νὰ κάνω ἀργότερα τὴν προτομή της. Κι' ἐπειδὴ μόνος μου δὲ θἄμαι τὸ κουράγιο, πρέπει νὰ μείνῃς.

— Δὲν ἐσκόπευα νὰ φύγω, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός.

Ὁ Ζὰκ ἐτράβηξε τὸ σάβανο ποὺ ἐσκέπαζε τὸ προσωπο τῆς πεθαμένης. Τὸ χέρι του ἄρχισε νὰ τρέμῃ κι' ἕνας λυγμὸς ἀνέβηκε στὸ χείλη του.

— Φέρε τὰ κεργιὰ κι' ἔλα νὰ μοῦ κρατήσῃς τὸ σκαφίδι, εἶπε στὸ φίλο του.

Τὸ ἕνα κερὶ ἐτοποθετήθη στὸ κεφάλι τοῦ κρεβατιοῦ ἔτσι ὥστε νὰ χύνῃ ὅλο τὸ φῶς του στὸ πρόσωπο τῆς νεκρᾶς. Τὸ ἄλλο ἐτοποθετήθη στὰ πόδια της.

Ὁ Ζὰκ ἄρχισε νὰ σκεπάζῃ τὸ πρόσωπο τῆς Φραντσίνας μὲ τὸ ζυμωμένο γύψο, προσέχοντας ν' ἀποτυπωθοῦν στὸ καλοῦπι ὅλες οἱ λεπτομέρειες τῆς ἀγαπημένης μορφῆς. Μετὰ ἕνα τέταρτο, ἡ ἐργασία εἶχε τελειώσει.

Κατὰ πρωΐ ὁ φαινόμενον, μιὰ ἄλλαγῆ εἶχε γίνει στὸ πρόσωπο τῆς Φραντσίνας. Το αἷμα ποὺ εἶχε παγώσει ἀκόμα ἐντελῶς, θερμανθὲν ἀπὸ τὸ ζεστὸ γύψο, ἐμαζεύτηκε στὸ προσωπο, ἡ ὠχρότης τοῦ ὁποίου ἐσκεπάσθηκε ἔτσι μὲ μιὰ τριανταφυλλένια ἀπόχρωσι. Τα ματοβλέφαρα ἄνοιξαν καθὼς ὁ Ζὰκ ἐσήκωνε τὴ γύψινη μασκα κι' ἄφηναν νὰ φαίνεται τὸ γαλανὸ φόντο τῶν ματιῶν. Καὶ τὰ χείλη μισανοιγμένα σ' ἕνα μισόσβυστο χαμόγελο, ἐφαίνοντο πῶς ὁ ἀφήσουν νὰ βγῇ κάποιος ὕστατος ἀποχαιρετισμός, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὸν ἀκούσῃ παρὰ μόνον ἡ καρδιὰ τῶν ἐρωτευμένων.

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ δύναμις τῆς ἀντιλήψεώς μος σταματᾷ ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει ἡ ἀναισθησία τοῦ θανάτου ; Ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι τὰ πάθη σβύνουν καὶ πεθαίνουν μαζὶ ἀκριβῶς μὲ τὸν τελευταῖο παλμὸ τῆς καρδιᾶς ; Ἡ ψυχὴ δὲ μπορεῖ νὰ μείνῃ κάποτε ἐκουσία αἰχμάλοτος τοῦ σοβανομένου πλέον σώματος καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σαρκίνης φυλακῆς της νὰ κατασκοπεύσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ λύπη καὶ τὰ δάκρυα ποὺ ἐποροξένησε ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπημένου προσώπου ; Ἐκεῖνοι ποὺ φεύγουν ἔχουν κάθε λόγο νὰ δυσπιστοῦν γιὰ κείνους ποὺ μένουν.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ζὰκ εἰργάζετο γιὰ νὰ διαιωνίσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ της διὰ τῆς τέχνης, ποιὸς ἤξερε ; μιὰ σκέψις ἴσως νὰ γύρισε ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὴν Φραντσίνα ἀπ' τὴν πρώτη νάρκη τοῦ αἰωνίου θάνου της. Καὶ ἴσως ἡ Φραντσίνα, γιὰ ν' ἀφήσῃ στὸν Ζὰκ τὴν ἀνθρώπινη μορφὴ ποὺ ἐνεσάρκωνε γι' αὐτὸν τὸ ἰδεῶδες τῆς τέχνης, κατώρθωσε νεκρὰ πλέον καὶ σχεδὸν παγωμένη, νὰ ξαναντύσῃ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὸ πρόσωπό της μὲ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς νεανικῆς δροσιᾶς της. Καὶ τὸ πρόπλασμα ἐπέτυχε θαυμάσια.

Ὁ γιατρος, κουρασμένος, εἶχε ἀποκοιμηθῆ σὲ μιὰ γωνία.

Ὅσο γιὰ τὸν Ζάκ, οἱ ἀπελπισμένες ἐλπίδες του ἀρχισαν νὰ τὸν ξανατυραννοῦν. Βλέποντας ἐμψυχωμένο τὸ πρόσωπο τῆς Φραντσίνας. ἔτσι ποὺ θἄλεγε κανεὶς πῶς ἡ νεκρὰ ὀνειρευόταν ἕνα ὄνειρο ἐρωτικό, ἐπέμενε μὲ τὴν ξαναμένη φαντασία του νὰ νομίζῃ ὅτι ἡ ἀγαπημένη του δὲν εἶχε πράγματι πεθάνει, ἀλλὰ κοιμόταν, κι' ὅπου νάνε θὰ ξυπνήσῃ. Μερικοὶ σπασμοὶ ἐξ αἰτίας τῆς ὑψέως διέκοπταν κατὰ διαλείμματα τὴν ἀκινησία τοῦ προσώπου της, κι' ὁ Ζὰκ ἔμεινε βυθισμένος στὴν εὐδαιμονία τῆς ὀφθαλμαπάτης του ἕως τὸ πρωΐ, ποὺ ἦρθε ἡ γειτόνισσα γιὰ νὰ ντύσῃ τὸ λείψανο.

Ὁ γιατὸς παρέσυρε τὸν Ζὰκ σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο, ὅπου εἶχαν συναχτῆ μερικοὶ φίλοι του. Χωρὶς νὰ προσπαθήσουν νὰ τὸν παρηγορήσουν, μὲ κανένα ἀπὸ κεῖνα τὰ συνηθισμένα λόγια, πού, ἀντὶ νὰ ἐλαττόνουν, δυναμώνουν τὸν πονο, οἱ μποὲμ ἔσφιξαν ἕνας ἕνας θερμὰ καὶ σιωπηλὰ τὸ χέρι τοῦ φίλου τους.

Ὕστερα ἦρθε ὁ παπᾶς, πῆγαν στὴν ἐκκλησία κι' ἀπὸ κεῖ στὸ νεκροταφεῖο. Ὁ Ζὰκ πῆγαινε κίσσα ἀπὸ τὸ φέρετρο, μὲ τὸ καπέλλο στὶ χέρια. κι' οἱ διαβάτες ποὺ τὸν ἔβλεπαν ἔλεγαν πῶς ἐκήδευε ἄλλος τὴ μητέρα του, ἄλλος τὴν ἀδερφή του. Μόνο ἕνας ποιητὴς ἐμάντευσε ὅτι ἐκεῖνη ποὺ συνώδευε στὴν τελευταία της κατοικία ἦταν ἡ ἐρωμένη του.

Ὅταν ἔφθασαν στὸν τάφο, οἱ μποὲμ ἁραδιάστηκαν γύρω κι' ὁ Ζὰκ στάθηκε στὸ χεῖλος του, στηριζόμενος σὸν ὦιο τοῦ γιατροῦ. Οἱ νεκροθαφτες ἦταν βιαστικοί. Ὅταν ἔμαθαν πῶς δὲ θὰ ἐκφωνηθῆ κανένας λόγος, εἶπαν :

—Τόσο τὸ καλλίτερο...Ἂς τελειώνουμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ..Ἐμπρός...χιόπ !

Κατέβασαν μὲ σχοινιὰ τὸ φέρετρο στὸ λάκκο, ὕστερα τὸν ἐ ,ἐμισαν μὲ χωματα, κι' ἔχασαν στὸ χῶμα ἕναν φτωχικὸ ξύλινο σταυρό

Ἀνάμεσα στοὺς λυγμοὺς του, ὁ γιατρὸς ἄκουσε τον Ζὰκ νὰ ψιθυρίζῃ :

—Ὦ, νεότης μου ἐσένα ἔθαψαν !

(Μετάφρασις) ΝΟΒΕΛΛΙ

ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΧΑΛΟΗ...

Πάνω στὴ χλόη, στὴ χλόη μιὰ μέρα
γύραμε σὲ λουλουδάκια
—εἶχαν ἀνοίξει τὴν ἀγκιλιά τους
δυὸ ἀγγελάκια;

Ἤμουν Ἀπρίλης κι' ἤσουν, τὸ ξέρεις.
Ἀνοιξις· σὲ φίλησα στὸ στόμα·
—πάνω στὴ χλόη σὰ λουλουδάκια,
πῶς τὸ θυμοῦμαι ἀκόμα!

Βυσσινὶ τὸ δετλι ἤρθε μᾶς ἠδρε,
σὰν καμαρούλα ἡ φύσι·
—χλωμὸ μᾶ, φάνηκε λίγο τὸ φῶς της
ποὺ ὥρα τὴν ὥρα θὰ σβύσει...

Τ' ἀρώματα γύρω δργιάζαν
καὶ σὰ λόγχες κεντοῦσαν τὸν πόθο
—τὴν ἡδονὴ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης
νομίζω καὶ τώρα τή νοιώθω.

Ἄγγελος, ἡ ἐρημία, φύλακάς μας,
τ' ἄνθη ποὺ εἴχαμε μάσει
μυρωμένο προσκ φαλο γίναν.
Σὰν τί νἄχα ἀπ' τα δυὸ ἀγκαλιάσει;

Τάχα ἐσένα ἡ τ' ἄνθη ἔχω κλείσει
στῆς ψυχῆς τὸ βιβλίο;
Δὲν ξέρω· μὰ στὸ ναὸ τὸ λιβάνι
μέσα στ' ἅγια γίνεται θεῖο!

Ἁγία Ζώνη *Χ. Μορκέτος*

COMEDIE

Μὲ «Σὰς» καὶ «Σεῖς» ἀρχίσαμε στὰ πρῶτα,
τὰ ραβασάκια σὰν ἀλλάζαμε κρυφά,
μὲ τύπους, ρεβερέντζες, κι' ἄλλα τόσα.
ἐφτάσαμε πειὸ μπρός· ὣς τά...φιλιά.

Ὅλο φιλιά·φιλιὰ ἦταν ἡ ζωή μας,
μεθύσια ἀπὸ ἔρωτα τρελλὰ
ἀφέναμε κι' ἀρμένιζε ἡ ψυχή μας
μὲ πλώρη πάντα τὴ χαρά.

Τὸ «Σὰς» καὶ «Σεῖς» ἀρχίσαμε σὰν πρῶτα,
τὰ ραβασάκια κόπηκαν μὲ μιά,
μὲ γκρίνιες καὶ μὲ ζήλειες, κι' ἄλλα τόσα
ἐφτάσαμε πειὸ μπρός· στήν...λησμονιά.

Κάϊρον . *Πάνος Α. Κανελλόπουλος*

ΤΟ ΚΑΛΗΤΕΡΟ

Θέλω νὰ θερίσω στὴν ἀγάπη σου ἐκεῖνο ποὺ ἔχω σπείρει στὴν περήφανη σιωπή μου.

Θέλω νὰ βρῶ σὰν ψυχή σου τὸ καλήτερο ποὺ λαχταράω, τὸ ἄφθαστο καλήτερο, ποὺ φουντώνει τὴ φιλοδοξία μου καὶ ζῆ ἀνήσυχα μέσα μου.

Ἔχω ἀντιστύλι τὸν πόνο μου, γιατὸ σοῦ μιλάω μὲ θάρρος καὶ μὲ πίστη.

Δέν ἀνίγω ἐγὼ τὸν πόνο μου καὶ δὲν ζητάω στὸν ὕπνο τὴν παρηγοριά μου.

Στέκω μπροστά σου ὀρθὸς μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ σοῦ λέω:

—Δὲν εἶμαι, νὰ ξέρῃς, μὲ δυὸ γνῶμες. Γυρεύω στὴν ἀγάπη σου, τὸ καλήτερο. Θέλω νὰ γιορτάσω μαζύ σου τὴν ἀπέραντη χαρὰ κάποιας μέρας καὶ κάποιας νύχτας κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ κάτω ἀπὸ τὲς χλωμιασμένες ἀκτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ. Νὰ μοῦ δώσῃς τὸ χέρι σου καὶ νὰ μοῦ πῇς ἂν καταλαβαίνῃς τοῦ πόνου μου τὴ δύναμη. Ἔλα τώρα νἀγαπησουμε μαζὶ τὴ ζωή, μὲ τὸν ἕνο «ὀνο!..

Ἀθήνα *Γιῶργος Τουφεξῆς*

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ

Καλοί μου ἄνθρωποι, ἀκοῦστε με, κακὸς δὲν εἶμαι·
σιγά· θὰ σᾶς το πῶ. *[ἐλάτε,*
Μιὰ μοῖρα μὲ κατάτρεξε· μὴ μὲ πετροβολάτε,
δὲν ἔφταιξα· πονῶ.

Στὸ σταυροδρόμι εἶχα σταθῆ, στὴν πέτρα εἶχα
γιὰ νὰ ξεκουραστῶ
μὲ τὰ ὀπαλλήλια χέρια τῆς ἔσπερνε γιούλια ἡ δύση
κατὰ τὸν Ὑμηττό. *[καθήσει*

Τὰ παλληκάρια, οἱ λυγερές, ἀδιάκοπα μπροστά μου
περάσματα. Γιορτή.
Καὶ τὸ βιολί μου φάνταζε παρατημένο χάμου,
σὰν ἄρφωση ψυχή.

Κ' ἐγὼ εἶμουν ὁ παράξενος ὁ λαλητὴς ὁ πλάνος,
καὶ σὸν ἐμέ, κανείς
Γιὰ τοῦτους εἶμουν ὁ τρελλός, γιὰ κείνους ὁ ζη- *[τιάνος,*
γιὰ σᾶς, ὁ ἀδικητής.

Κ' οἱ γνωστιμές μου ἀφρόντιστα κ' οἱ ἀγνώριστοι
κι' ὅλοι ὅλοι βιστικά. *[γυρίζαν,*
Χαρογελοῦσαν οἱ ὄμορφες, ἐκεῖ ποὺ μ' ἀντικρύζαν,
καταφρονετικά.

Συρμένη ἀπὸ τὴ θύμηση τοῦ μουσικοῦ βιολιοῦ μου
κι' ἂν κάποτε καμιὰ
γύρευε σάμπως νὰ σταθῆ, τἄγριου θολοῦ μετιοῦ μου
τὴν ἔδιωχνε ἡ φωτιά.

Κάτι ἔκρυβα στὸ λογισμό, στὴν ὄψη ἔδειχνα κάτι
ποὺ μάραινε γοργοὺς
τὸ νιὸ τὸν ἀνοιχτόκαμδο, τὴν κόρη τὴ δροσάτη,
καὶ ξένους καὶ δικούς.

Κὰι πέρασε, μὲ πλεύρισε καὶ σὰ σὲ δέηση στάθη
καὶ σὰ γονατιστή.
Κ' ἦ,θε σὰ νἄδελε ἀπὸ μὲ νὰ μάθῃ καὶ νὰ πάθῃ,
καὶ σὰν ἀνατολή.

Ἔπαιζε μὲ τὴν πέπλοτης φιλῶντας τὸ κορμὶ της
τἀγέρι τοῦ βραδιοῦ
τἀνάβτιεμά ·ης χάϊδεμα τῆς νιότης· ἡ φωνή της
ρυθμὸς τοῦ τραγουδιοῦ.

Καὶ ντροπαλὴ καὶ ποόσχαρη καὶ θαρεμένη· ἡ
τῆς κεὶ ασιᾶς ποὺ ἀνθεῖ, *[χάρη*
τοῦ χωραφιοῦ στεφάνωμα καὶ τοῦ μαγιοῦ καμάρι
πρωτοῦ νὰ τρυγηθῆ.

Σὰν ἤνθε, γιατὶ ἔφυγες; Καὶ ποιὸς θὰ σὲ χωρίσῃ,
τἀποσπερίτη φῶς
ἀπὸ τὸ βιάδυ ποὺ φωτῆς;...Κ' εἶχε τὰ ρόδα ἡ δύση,
τὰ γιούλια ὁ Ὑμηττός.

Ποιὸ χέρι μοὺ τὴν ἄοπαξε ; Θεὸς τὴν ἔχει στείλει;
Δὲν ἔφταιξα.. Πονῶ.

Δίψα τὸ στόμα μου ἔκαιγε. Μοῦ δρόσισε τὰ χείλη
μιᾶς θείας πηγῆς νερό.

Τἀγνάρια ἀπὸ τὰ πόδια της φωτίσματα καινούρ-
Πίσω της τρέχω, ἐκεῖ *[για.*
τρέχω ὅλο τρέχω, ξέσκισα τὴ σάρκα στὰ παλιούρια
καὶ μάτωσα τὴ γῆ

Πεστε μου, ποῦ εἶμαι; Στὸ βουνό; Στὴν Πολιτεία;
Τί,ελὸς δὲν εἶμ' ἐγώ. *[Στὴν κόμπο;*
Καλοί μου ἄνθρωποι, ἀκοῦστε με... Σπίτι ἀνοιξὲ
κῆπε, σὲ λαχταρῶ *[μου νάμπω,*

Τὸ ξέρω, νὰ τὸ σπίτι, νά! Μπῆ κε, εἶν' ἐκεῖ,
μο ἡ πόρτα τον κλεισή. *[τὴν εἶδα,*
Τόφρα γύρω ὁλονυχτίς τὸ σπίτι· ψεύτρα ἐλπίδα·
καὶ μ' ἤρ' ἐδῶ κ' ἡ αὐγή.

Σ·υλιά, καὶ μὲ δαγκώσανε· γειτόνοι, καὶ μὲ πῆραν
καὶ κλέφτη, γιὰ φονιά·
καὶ βάρδιες, καὶ ξυπνήσανε· καὶ δοῦλοι, καὶ μὲ
Θεέ μου ! Τί ἀπονιά ! *[δεῖραν,*

Κλέφτης δὲν εἶμαι, οὔτε φονιᾶς *Καλοί μου ἀν-*
οιγά, νὰ σᾶς τὰ πῶ. *[θρῶποι, ἐλάτε,*
Μὰ μοῖρα μὲ κυτάτρεξε, μὴ μὲ πετροβολᾶτε,
τὸν ὀμρανό. Πονῶ.

Τὸ φράχτη σύντριψα, στὸν κῆπο μπῆκα, τὰ πα-
τὰ ξαφνισα, κ' ἐκεῖ *[λιά της*
φίλησα τἄθθια στὴ βραγιά.στὴ γῆ τὸ πάτωμά της.
Κ.ίμαι εἶν' αὐτό, κριτή ;

Ἤνθα νὰ δῶ τὸν ἔσκιο της ἀπὸ τὸ παραθῦρι
ποὶ· σβύσῃ·το κερί,
τὸν ἴσκιο ἀπ' τὸ κεφάλι της τὴν ὥρα ποὺ θὰ γύρῃ
νὰ γλυκοκοιμηθῆ.

Πετροβολᾶτε με, ἄνθρωποι, βασάνισέ με, Ἀράπη,
στὴ μαύρη φυλακή,
τὸ φῶς μου εἶν' ἀβαζίλευτο, γνώρισα τὴν ἀγάπη.
Σ' ἔζησα πιά, ζωή!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΝΑΡΘΩ!

Ἀγαπηδιανική—γλυκὸ πιοτὸ γιὰ τὴν καρδιάμου κι' ὁ πονος μου γλυκὸς καὶ μελαγχολικὴ ἡ βραδυά μου.

Μὰ πάλι θὰ ξαναπηδήσω βράδυ στὴν αὐλή σου γιατ' εἶν' ἀπ' ὅλα πιὸ γλυκό, γλυκειά μου, τὸ φιλί σου!

τ. τ. 924 *Χ. Κονδύλης*

Ἀπὸ τὰς φωτογραφίας ποὺ δημοσιεύονται εἰς τὸ 17ον φύλλον τοῦ «Λογοτεχνικοῦ Κόσμου» θὰ ἐκλεγοῦν τὰ ὀνόματα τῶν ἀναγνωστῶν ποὺ θὰ ἀποστείλουν, ὅπου-δήποτε ἐκ τῶν ἄνω ὄντων.

Μὴ ξεχνᾶτε νὰ ἐ-γγράψετε τὴν ἡ-μερομηνίαν τῆς ἀπο-στέλλεσε, ὅπου-δήποτε ἐκ τῶν ἄνω ὄντων.

(17) Ἀθηναία ἡ Ἐπαρχιωτοπούλα ; (17)

Ὀνοματεπώνυμον.....

Διεύθυνσις.....

Τὸ ὀνοματεπώνυμον σας.....

Διεύθυνσις σας.....

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

GASTON DE FONTBESSE

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΡΙΠΑΘΟΥΣ ΕΡΩΤΟΣ

2 (Συνέχεια ἐκ του προηγουμένου) 2

—Πῶς μπορεῖς κι' ἔχεις τόσο κέφι; ἐμουρμούρισε ὁ Γιάγκος.

—Μ' ἐρωτάει πῶς μπορῶ νὰ εἶμαι τόσο χαρουμενη!..ἀλλά, κύριε ἐγωϊστά, ὅταν μιὰ γυναίκα ἀγαπάει ὅλους σᾶς ἀγαπῶ ἐγὼ κι' ὅταν κάθεται στὰ γόνατα τοῦ ἀγαπημένου της ποὺ ἐκινδύνευσεμιὰ στιγμὴ νὰ τὸν χασῃ γιὰ πάντα ὄκως ἐγὼ τὴν εὐγενία σας, εἶνε φυσικὸ νὰ χαίρεται καὶ νὰ εἶνε εὐτυχισμένη.Ἔλα, καλὸ παιδί, παρηγόρησέ με, πές μου τίποτα!..Ξέρεις καὶ λὲς τοσο ὡραῖα λογάκια. Δὲ θέλω νὰ σὲ βλέπω λυπημένο! Ἔλα, Γιάγκο μου, μίλησέ μου...

—Ξέρεις καλὰ πῶς σ'ἀγαπῶ μ'ὅλη τὴν καρδιά μου, καὶ πῶς δὲν ἀγαπησα κοτὲ παρὰ μόνο ἐσένα.

—Τοτε γιατί νἄσαι ἔ σι στενοχωρημένος; Εἶσαι κίτρινος σὰν τὸ φλουρί, τὰ χέρια σ υ κάτω κι' ἡ καρδιά σου χτυπάει τόσο δυνατά!..Λὲς καὶ θέλει νὰ μιλήσῃ ἡ καϋμενοῦλα, νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ πῇ τὸν πόνο της στὴ καρδιά τῆς Μάγδας σου. Ἀγαπιοῦνται τόσο πολὺ οἱ δυὸ καρδοῦλες μας...Μὰ πές μου, γιατὶ νἄσαι κακός; Γιατί νὰ μὴν ἔχῃς ἐμπιστοσύνη στὴ γυναικούλα σου; Ἐτσι. λυπούμαστε κι' οἱ δυὸ καὶ ὑποφέρουμε; Ἔπρεπε νὰ εἶσαι εἰλικρινῆς μαζί μου. Ἔννοια σου καὶ ξέρω ἐγὼ τί θὰ πῇ νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς λεπτά. Νομίζεις πῶς ἐγὼ γεννήθηκα μέσα σὲ μετάξια καὶ πῶς δὲν ἔμεινα ποτὲ χωρὶς αὐτοκίνητο;..χά...χά.. Ἔχω περάσει, κακομοίρη μου,φτώχειες ποὺ δὲν τῆς ἔχεις ἰδῆ οὔτε στ' ὄνειρό σου κι' ὅμως οὔτε αὐτοκτόνησα, ὅπως ἤθελες νὰ κάνῃς ἐσύ, καπέλ.. "Ἐλα τώρα, τώρα, κάνε κουράγιο . μὴ φορᾶσαι τίπο ε..."Ἐχε μονάχα ἐμπιστοσύνη σὲ μένα καὶ θὰ δῆς .Ὅλα θὰ διορθωθοῦν..

Ἡ Μαγδαληνὴ ποὺ τὰ ἔλεγε αὐτὰ μὲ τὸν τρυφερώτερο τόνο τῆς; φωνῆς τῆς καὶ γρήγορα γρήγορα γιὰ νὰ μὴν ἀφήνῃ κιοὐδὲ σὸ Γιάγκο της νὰ κυριεύεται ἀπὸ τὴς μελαγχολικὲς σκέψεις του, ἐσκύβηκε μιὰ στιγμὴ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοή της, κι' ὕστερα ἐξηκολούθησε:

—Λι. .λά... μὴ θυμώνῃς. γιατὶ φοβᾶμαι, τὰ χάνω καὶ πιὰ δὲν ξέρω τί λέ.ω...Γίνου λογικος, γ.νου φρόνιμος κι' ἂς μιλήσουμε τόρα σοβαρά. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ παίρνῃς κατάκαρδα ὅλα κἀι θὰ δῆς τί ὡραία ποὺ θὰ τὰ καταφέρουμε.

—Πσυ θέλεις νὰ κατιλήξῃς;

—Στὴν ἀφορμὴ τῆς στενοχώριας σου.

—Μά, σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, δὲ μπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτε.

—Ἄ, οἱ ἄνδρες! Κι' οἱ πιὸ δυνατοὶ ἀκόμα!

—Τί θέλεις νὰ πῇς;

—Δὲ θέλω νὰ σε πειράξω, μὰ θὰ στὸ πῶ: ὅλοι σις εἶνε φοβητσάρηδες. .

—Εἶσαι σκληρά !

—Ἤμουν βεβαία ὅτι θὰ μοῦ τὸ πῇς αὐτό. Ἂν ἄφηνες νὰ τελειώ·ω τὴ φράσι μου, θἄβλεπες ὅτι αὐτὸ ποὺ ἤθελα νὰ πῶ δὲν ἔχει καμμία σχέσι μ' αὐτὰ ποὺ ἔγιναν πρὸ ὀλίγου. Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ἡ παραμικρότερη δυσκολία σᾶς κάνει νὰ τρομάζετε καὶ ν' ἀπελπίζεσθε ! Εὐτυχῶς ὅτι ἐκεῖ ποὺ τελειώνει τὸ δικό σας θάρρος, ἀρχίζει τὸ δικό μας. Θέλεις ἕνα παράδειγμα ;

—Λέγε.

- Νά, εἶμαι βεβαία πῶς ἂν ἐπρόκειτο οἱ ἄνδρες νὰ γεννοῦν, δὲ θὰ ἐγεννοῦσε κανείς τους ποτέ ! Δὲν θὰ εἶχαν ὅσο κουράγιο χρειάζεται, ὁ πόνος τοὺς τρομάζει ὑπερβολικά.

—Εἰρωνεύσαι ;

– Δὲ θέλω νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ἀπόψε εἶσαι πολὺ ·αρτιμένος. Αἰσθ·ινεσαι ὅτι ἔχεις τὸ κουράγιο ν' ἀκούσῃς μερικὲς πικρὲς ἀλήθειες ;

—Γιατί ;

—Γιατὶ θέλω νὰ σοῦ τὴς πῶ. Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ τὴς ἀναβάλλω γιὰ αὔριο ἢ ἄλλη μέρα, τίποτε δὲ μᾶς διάζει. Ἔλα τώρα, πᾶμε ἔξω...Θὰ κάνουμε μιὰ βόλτα στὰ μπάρ κι' ὕστερα θὰ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε στὸ δικό μου τὸ σπίτι. Δὲ θέλω νὰ περάσουμε τὴ νύχτα ἐδῶ, σὲ τοῦτο τὸ σαλόνι, ποὺ εἶνε γεμάτο μελαγχολία ἀπόψε...Καὶ νὰ σκέπτομαι πῶς ἐκινδύνευσα νὰ σὲ χάσω, νὰ χάσω τὰ χάδια σου καὶ τὴ ζεστή σου ἀγκαλιά ! Θὰ πέθαινα ἀπ' τὴ στενοχώρια καί...τὸ κρῦο ! Μάλιστα, κύριε αὐτοκτόνε, εἶνε πράμματα αὐτὰ ποὺ ἤθελες νὰ κάνῃς : "Ἐλα, μὴν παίρνῃς αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες ὕφος, δὲ σὲ φοβᾶμαι πιά. Σὲ κρατῶ. σ' ἀγκαλιάζω καὶ δὲ σ' ἀφήνω οὔτε βῆμα νὰ κάνῃς ἀπὸ κοντά μου...Πᾶμε.

—Παρντόν, προτοῦ νὰ βγοῦμε, θέλω ν' ἀκούσω τί εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔχεις νὰ μοῦ πῇς.

—Μὲ διατάσσεις ;

—Ὄχι, σὲ παρακαλῶ.

—"Α, σὰν εἶν' ἔτσι, καλά ! Μὰ φοβᾶμαι μήπως εἶνε ἀκατάλληλος ἡ στιγμὴ γιὰ ἕνα τόσο λεπτὸ ζήτημα. Προτιμότερο θὰ ἦταν νὰ τὸ ἀναβάλλουμε. Ἀπόψε δὲ θὰ μπορουσες νὰ μὲ καταλάβῃς, θὰ μὲ παρεξηγοῦσες.

—Ἀπ' ἐναντίας ! Ἀπόψε μπορῶ, καὶ ὄχι μόνον μπορῶ; ἀλλὰ καὶ πρέπει ν' ἀκούσω ὅ .α ὅσα ἔχεις νὰ μοῦ πῇς.

—Ἔστω. Θὰ στὸ πῶ μὲ δυὸ λόγια. Γιάγκο. μ' ἀγαπᾶς ;

—Ἀμφιβάλλεις ἀκόμα ;

—Ἀποκρίσου : μ' ἀγαπᾶς ;

—Περισσότερο ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο. περισσότερο κι' ἀπ' τὸν ἑαυτό μου Εἰδες ὅτι χάριν τῆς ἀγάπης σου ἤμουν ἕτοιμος νά...

—Στάσου. Μὴν ἐξακολουθήσῃς. Καὶ λοιπόν, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃς μιὰ ἀπόδειξι τοῦ ἔρωτος σου, θὰ ἤσουν πρόθυμος νὰ θυσιασθῆς γιὰ τὸ χατῆρι μου ;

—Δὲν καταλαβαίνω !

— Ἀποκρίσου : Εἶσαι διατεθειμένος νὰ θυσιασθῆς ;

—Ἀκομα δὲν καταλαβαίνω.

—Θὰ στὸ πῶ καθαρά, γιὰ νὰ καταλάβῃς : Θὰ ἐσερόσουν νὰ πιάσω ἕναν ἔρασσή ;

—Ὦ, Μάγδα !

—Ἄ, οἱ ἄνορες, τί ἐγωϊσταί ! ἐφώναξε ἡ Μαγδαληνὴ σφιγγονταες δυνατὰ τὰ χέρια του.

—Σ·ῶπα, Μανταλαίνα. Μὴ λὲς τίποτα Μὲ πληγωνεις. Πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε, ἐμουρμούρισε κατάλληλος ὁ Γιάγκος.

II

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φλογεροὺς λάτρεις τῆς ὄμορφης Μαγδαληνῆς, ἦταν ὁ κόμης Γκραζικωφ.

Κατ' ἐπανάληψιν τῆς εἶχε ριχτῆ, μὰ χωρὶς νὰ φιάσῃ σ' ἀποτέλεσμα.Προτοῦ νὰ γίνῃ μαιτρέσσα τοῦ Γιάγκου γτὲ Βαλφλόρ, ὁ κόμης τῆς εἶχε προτείνει χίλιες φορὲς νὰ γίνῃ ἐρωμένη του.

Ὁ κόμης Γκραζίκωφ, ἂν καὶ Ρῶσσος τὴν καταγωγὴν, ἦτο τέλειος Παριζιάνος. Κομψός, πνευματοδῆς, κιλιμοῦθητος, τέλειος ἀριστοκράτης. Ἐπὶ πλέον ὁ ψύχραιμος, θετικὸς καὶ φλεγματοδῆς χαρακτὴρ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Βορρᾶ ποὺ εἶχεν ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς του, τοῦ προσέδιδε μίαν ἀτομικὴν πρωτοτυπίαν. ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἀρέσουν στὴς γυναίκες. Τὸν ἔκανε νὰ φέρεται πάντα σὰν τέλειος τζέντλεμαν.

Σ' ὅλες τὴς μεγάλες λέσχες καὶ σ' ὅλα τὰ σαλόνια ἐπ·ενελάμβαναν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα τὰ ἔξυπνα λόγια του. Συχνὰ ἐγίνετο θῦμα ἐρωτικῶν περιπετειῶν, ἀλλὰ κατόρθωνε ν' ἀποφεύγῃ τὴν γελοιοποίησιν, γιατὶ ἤξερε πρῶτος αὐτὸς; νὰ γελᾶ μὲ τὰ αἰσθηματικά του ἀτυχήματα, καὶ νὰ κάνῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν. Ἔτσι ἡ συναναστροφή του ἦταν περιζήτητος κι' ὅλα τὰ σαλόνια διεξεδίκουν τὴν παρουσίαν του.

Ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε γνωρισθῆ μὲ τὸν κόμητα Γκραζίκωφ στὸ σαλόνι τῆς αἰθερίας φί

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ :

Ἀθηναία ἡ

Ἐπαρχιωτοπούλα;

Βραβεῖα : Μία προῖκα 5000 δρ. εἰς τὴν νικήτριαν καὶ δῶρα 500 δρ. εἰς τοὺς μετέχοντας.

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τρίτης ψηφοδέλτια μετ' ἰσαρίθμων 50λέπτων ἐστείλαν :

Ἀνα ἕνα.—Ἐρασμία Μαυροκεφάλου, Παναγιώτα Κεφάλα, Παρούλα Καλιακουδα, Μαρία Σχινά, Ἀ. Χριστοσούλου, Δ. Δημητροπουλος, Γ. Νιφαιας, Π. Μαυροΐδης, Χ. Γκουτας, Γ. Μπαγακος, Δ. Μπακομιχαλης, Κ. καὶ Σ. Μαθηνός, Ν. Παπαναστασης, Π. Πουτούγκας, Δ. Παπαγεωργιου, Σ. Γαλανοπουλος, Γ. Διωρόπουλος, Ἀ. Δροσος, Χ. Χρυσοχοΐδης, Ἀ. Δαβας, Κ. Καρανασιος, Ἰ. Ρινές, Γ. Δονίδος, Δ. Μανιαιης, Ἰ. Δέδες, Δ. Παπαγγελοπουλος, Β. Λαγωγιαννης, Ἀ. Δρ βας Κ. Καρανασιος, Ἀ. Τζιβρας, Ἰ. Ἰωακειμιδης, Ἰ. Φουγκουλακης, Ν. Ἀλεξόπουλος, Χ. Ζιουρας, Δ. Στεφανατος, Σ. Μηνέας.

Ἀγαδύο.—Ἀ. Βεφίκιος, Κ. Ἀποστολάκης, Ἀ. Παπαφραγκίσκος, Ν. Μιχαλακης, Ν. Κιψοκέφαλος, Κ. Κυσκολέτος, Ἰ. Λύκου, Ἰ. Μισσουρακης, Σ. Ἀγρίμακης, Ν. Μισσκας, Π. Σταμηης, Σ. Πετράτος, Γ. Παντελιος, Ν. Παπαιωακης, Γ. Γιαννοπουλος, Γ. Σκουρταναιώτης, Γ. Δεσλής Κ. Καραμάγος, Ἀ. Μῶρος, Ἀ. Βιρικτιαρης, Π. Δουμβρακης, Ζ. Χατζιδακης, Ἰ. Παγουργιας, Ἰ. Ζαφειροπουλος, Θ. Κουνάδης, Δ. Χριστοφοράτος, Δ. Δημάτος, Κ. Κατραβάς, Θ. Μαλεσσαδας, Κ. Πλατσιώτης.

Ἀγατρία.—Ἰ. Παγουργιάς.

Ἀγατέσσαρα.—Ἐ. Σαρχιανάκης, Ἀ. Χουρόπουλος, Χ. Κανέλλας.

Ἀνα πέντε.—Μ. Λεωντάκης, Ἰ. Ἀλεξακης, Γ. Παπαγιαννάκης. Μ. Καλογιαννάκης, Θ. Ξανθόπουλος, Κ. Ἀποστολακης, Ἀ. Μπαντιᾶς, Χ. καὶ Σ. Βιγγελάτος, Ἰ. Φουντουλακης, Δ. Χριστοφορου, Τ. Ψυφόπουλος, Ν. Πετρίτσης, Χ. Χιραλαμπίδης.

Ἀναἑξ.—Δ. Κυλιασκαγης, Ἀ. Ἀνάτσαλης.

Ἀναἑπτά.—Νικητ. Συχνῆς. Σ. Χαρεφᾶς.

Ἀναδέκα.—Μ Βιλαγακης, Ἰ. Νιρακης, Ἀ. Θεοδωράκης, Β. Ἐλιαδες, Δ. Γρηγοράς, Χ. Φτικας, Ἰ. Μπαρμπα.σούλης.

Ἀναεἴκοσιπέντε.—Ν. Πουλακάκης.

Ἀνάτριάνταἑξ.—Π. Κωνσταντίνου. Σύνολον ψηφοδελτίων 339.

ΨΗΦΟΙ ΧΩΡΙΣ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Ἐπίσης ψηφίζουν ἄνευ ψηφοδελτιων ἀλλὰ μετ' ἰσαρίθμων 50λέπτων :

Ὑπὲρ τῆς δίδος Θεᾶ τοῦ Ἔρωτος οἱ κ. κ. Σ. Χατζησαββας καὶ Ἐ. Καλλῆς διὰ ψήφων 25 ἕκαστος, Ἀ. Χαλκιδεύς, Ν. Ἀποῦας, Δ. Ναρης, Ἰ. Ἰσαακιδης καὶ Τ. Παγάνης, διὰ ψηφων 10 ἕκαστος, Κ. Πασιώτης, Γ. Σιαφάκας καὶ Δ. Σταύρου διὰ ψήφων 5 ἕκαστος.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μικρὰ Χρυσαλλίς, αἱ δίδες Ξενητεμμένη Ἠπειρωτοπούλα καὶ Χλωμὸ Φεγγάρι δια ψήφων 25 ἀμφότεραι, Δήμητρα Ἀλβανοῦ διὰ ψήφων 15, Λιλὴ καὶ Λώλα Τράκα δια ψήφων 5 ἕκαστη.

Ὑπερ τῆς διδος Φρόσως, ἡ δὶς Καλλιόπη Χέλμη διὰ ψήφων 8, ἡ δὶς Σοφοῦλα Στεγιάδου διὰ ψήφου 1 καὶ ὁ κ. Ἰ. Στεργίου διὰ ψήφου 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά. οἱ κ. κ. Ἐ Ἀλεξανδράκης διὰ ψήφων 5, καὶ Π. Κουτσουμπός διὰ ψήφων 3.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μυρσμένο Γιουλι, ὁ κ. Θ. Στεργίου δια ψήφων 10.

Ὑπὲρ τῆς διδος Ἰάνθη, ὁ κ. Κ. Ψαθόπουλος δια ψηφων 10.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ξενητεμμένη, ὁ κ. Ἐ. Μυλωνάκης διὰ ψήφων 10.

Ὑπὲρ τῆς διος Λήδα, ὁ κ. Ν. Συχνῆς διὰ ψήφων 12.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ξενία, οἱ κ. κ. Ἰ. Γιαρεμῆς καὶ Δ. Μενέσης διὰ ψήφων 2 ἕκαστος.

Σύνολον ψήφων 229.

Ἐκτὸς τούτου εἰσφέρουν ὑπὲρ τῆς προίκας ἡ δεσποινὶς Ἐλ. Πάνου δρ. 2.50, ὁ κ. Ἰ. Ἰωακειμίδης δρ. 1.50 καὶ ὁ κ. Σαριδάκης, ὡς δευτέραν εἰσφοράν, δρ. 12,50 εἰς στέμματα.

Η ΣΥΛΛΕΓΟΜΕΝΗ ΠΡΟΙΚΑ

Ἐκ προηγουμένων ἑβδομάδων	δρ 2409.50
Ἐκ ψηφοδελτίων	» 169.50
Ἐκ ψήφων	» 114.50
Ἐξ εἰσφορῶν	» 4.—
Σύνολον	δρ. 2697.50

Ἐπίσης 22 50 δραχμαὶ εἰς στέμματα.

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν αἱ φωτογραφίαι τῶν δεσποινίδων Τρελλῆς Αἰγιώτισας ἐξ Αἰγίου, Παλατένιας Ἀμαζόνος ἐκ Λαρίσσης, καὶ Ὀνειρεμμένης Λευτεριᾶς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐλήφθη καὶ ἡ δική σας φωτογραφία, δὶς Κάκια ἐκ Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ εἶνε πολὺ σκοτεινή. Στεῖλτε Ἄλλην.

Μινέρβα (ἐξ Ἀθηνῶν)

Τρυγὼν (ἐκ Κερκύρας)

Σενέλη (ἐκ Σμύρνης)

Μάρσκα (ἐκ Βόλου)

Εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχουν στὸ κλισὲ τὰ μάτια μὲ τὰ γαλιά, δὶς Τρελλοχόριστο ἐξ Ἀγρινίου.

Ἐπίσης θὰ ἤθελα νὰ παρακαλέσω τὰς δεσποινίδας Σμαράγδαν ἐκ Κίου καὶ Ἄρμα τοῦ Ἔρωτος ἐκ Καβάλλας, τῶν ὁποίων αἱ φωτογραφίαι ἐνεκρέθησαν πρὸς δημοσίευσιν, νὰ μοῦ στείλουν, εἰ δυνατόν, ἄλλας.κεφάλι μόνον ἢ μπούστο, διότι ὁ τσιγκογραφος εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκα τὰς φωτογραφίας των, μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχουν στὸ κλισὲ ἐπειδὴ τὰ κεφάλια εἶνε πολὺ μικρὰ καὶ ἐπὶ πλέον, ἀκουμποῦν εἰς τὰ χέρια.

Ἀφοῦ δὲν ἐσημειώθη ἐν καιρῷ ἡ λῆψις των, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἐλήφθησαν κ. Μ. Φεραί.—Σᾶς γράφω ἰδιαιτέρως, δὶς Σία Ντούλάντ. —«Πράγματα θίγοντα» δὲν δημοσιεύω, Bibico—Bibica. Διὰ τὰς φωτογραφίας πῶς θέλετε νὰ γίνῃ; Νὰ τὰς δημοσιεύσω ὅλας μαζί; Εἶνε δυνατὸν αὐτό;—Διεβιβάσθη εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον ἡ ἐπιστολή σας κ. Κ. Καρανάσιον.

Πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως; δηλοῦται ὅτι τὰ ψευδώνυμα Ἰωνική Αὖρα καὶ αὖρα Ἰωνίας (ἀδελφὴ στρατιώτου) δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν ἰδίαν δεσποινίδα.

Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΨΗΦΩΝ

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω 339 ψηφοδελτίων τὰ 101 εἶνε ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας καὶ τὰ 238 ὑπὲρ τῆς Ἐπαρχιωτοπούλας

Ἐξ ἄλλου αἱ ὑποψήφιαι τῶν ὁποίων ἐδημοσιεύθησαν αἱ φωτογραφίαι ἔχουν λαβει μέχρι τοῦδε τὰς ἑξῆς ψήφους:

ΡΟΛ.	Ἀθηναία	Ψῆφ.	Ἐπαρχιωτοπούλα	Ψῆφ.
160	Ἐδελβάτς	185	Μιστεγκὲτ	588
161	Ρωμανζ. Νόῆ	158	Ζιγκολέτ	150
162	Κάστανὴ	152	Κιοὴ	228
163	Μαλάνς	101	Βολιωτοποῦλα	510
164	Ἀν.Ἀμυγδαλιὰ	101	Ξενητεμμένη	184
165	Σάσα	102	Ἀφρὸς	174
166	Μυρσίνη	149	Κόρη Κυμάτων	705
167	Μ.Μπουκετάκι	328	Χαρ. Λόγοῦλα	197
168	Ἀλεξάνδρα	87	Κυκλ. Κρίνος	119
169	ΜυρσινένοΓιοῦλι	162	Ἰάνθη	190
170	Ροδάκινον	7	Γλυκοματοῦσα	411
	Σία Ντούσλαντ	66	Ναυσικὰ	91
171	Ἐλκ. Τσιγγάνα	66	Χαριτ	53
	Μπουμπούκι	110	Μενεξὲς	98
			ΘεάτονΕρωτος	179
172	Φρόσω	160	Brunette	144
			Χρυσάνθεμον	193
173	Ξενία	40	Ὑρόνγη	60
			Μικρ.Χρυσαλλ	84
174	Ἐλευθερία	44	Μαρίκα	30
			Ἰωνικὴ Αὖρα	55
			Π. Τραυματιῶν	28
			Βοσκοπούλα Π.	33
175	Λήδα	37	Κυθ. Αὖρα	25
			Γαρύφαλλον	26
			Ρεμβόδης	25

Δέον νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν αἱ διαγωνιζόμεναι ὅτι διὰ νὰ μετάσχουν τῆς τελικῆς ψηφοφορίας δι' ἧς θ' ἀποφασισθῇ εἰς ποίαν θὰ δοθῇ ἡ συλλεγομένη προῖκα, πρέπει νὰ ἔχουν λάβει ἕως τότε τοὐλάχιστον 500 ψήφους.

Η ΕΤΗΣΙΑ ΜΟΥ

Ἐγκρίνονται : «Ἀδελφὴ» τοῦ κ. Λ. Μίχα, καὶ τρία Ἐπιγράμματα τοῦ κ. Μ. Γιαννάτου. Στὸ ποίημα τοῦ κ. Μπαϊραμιταλῆ βρίσκω κάποια κνοὴ τρυφερᾶς ἐμπνεύσεως, οἱ στίχοι ὅμως ἐντελῶς ἄτεχνα. Προφανῶς τοῦ λείπει ἡ πεῖρα Ἂς μελετήσῃ καλοὺς ποιητὰς καὶ ἐλπίζω ἀργότερα νὰ γράψῃ καλά. Τὸ πεζόν του δὲν ἔχει ἐνδιαφέρον. Κοινοτοπίες.

Τὸ «Πολὺ θύμηση» τοῦ κ. Τ. Μπανάκου διέπεται ἀπὸ μιὰ κεντρικὴ ἰδέα καλὰ ψυχολογημένη. Ἡ ἐκτέλεσις ὅμως κακή. Οἱ ἐκφράσεις ἄτονες καὶ οἱ φράσεις ἀτόρνευτες καὶ συνηθισμένες. Τὸ ἄλλο χωρὶς οὐσίαν. Ἡ πρόζα χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὴ φόρμα.

Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν κ. Ἐ. Δρακόπουλον. Δικό σας εἶνε, κ. Π. Δροσόπουλε ;

Καλὸς εἶνε ὁ Maupassant, δεσποινὶς Ὑβέτ, πολὺ γνωστὸς ὅμως στὸ ἑλληνικὸ κοινό. Ἔνα ἀπὸ τὰ λίγα του διηγήματα ποὺ μένουν ἀμετάφραστα θὰ δημοσιεύσω στὸ ἄλλο φύλλο. Καὶ ὁ Merimée διαβάζεται, πρέπει ὅμως νὰ τὸ δῶ αὐτὸ ποὺ μεταφράζετε. Περάστε κανένα ἀπόγευμα νὰ συνεννοηθοῦμε.

Θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἑλλὰς», κ. μὲ τὸ γάντι.

Ἂν ἡ διόρθωσις εἶνε ἐπιτυχημένη, θὰ ἐγκριθῇ, κ. Τ. Δράκο.

Κατ' ἀρχὴν δὲν ἀπαντῶ σὲ ψευδώνυμα, Μαῦρο Περιστέρι.

Ὅσοι δὲν βλέπουν ἐδῶ ἀπάντησιν, νὰ κυττάξουν τὰ «Τηλεφωνήματα».

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

50 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

—Ἀλληλογραφῶ μὲ δίδας. Προτιμῶντα Σμύρνης. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε «Χατζαντωνίου Χωράλαμπ p.r. Σμύρνην.

«Ψ ὑτικο Γέλοιο, Ο.Δ.» Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν; «Μίαης Λοεγκρίνος».

—«Ἑρμιόνη». Τόσον ἀσυγκίνητος εἰς τὸ πάθημά μου! Ἐμμήθης βεβαίως τὴν Η... «Αἰμίλιος».

—Δύο ἀχώριστοι φίλοι ὡς ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας πεπαιδευμένας. Ὅσες θέλετε γ' ἀγαπήσετε ἰδανικά, γράψατε ἄνευ ψευδωνύμου. «Δ K. Valos καὶ I. T. Harris» No 6 E. Randolph st., Chicago ills.

—«ΞΕΝΗΤΕΥΜΕΝΗ ΚΟΡΗΝ». Ἐλθὲ ἐξ ἄπαντος, ἀναμένομεν, φέρε κουστοῦμι θείου σου, τηλεγράφησον ἀναχώρησιν. «Μαρία».

—Ἀρσακιάδες, ἀκούσατε! Πηγαίνετε στὸν καθρέπτη, κάμετε ἀνεληρέασταν αὐτοκριτικὴν τοῦ ὅλου σας, ἔον εἴσθε ὡραῖαι γράψατε στὸν «Α. Σ Π.» p r. ἐνταῦθα, ὀνειροπολοῦντα μίαν ὡραίαν σύζυγον

—Ποιὸ σπλαχνικὸ κορίτσι θὰ θελήσῃ, νὰ παρηγορήσῃ μιὰ θλιμμένη καρδιά; Ἡ λύπη μου εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη, γιὰ νἄνε κι' ἡ εὐγνωμοσύνη μου πιὸ τρανὴ σὲ κείνην ποὺ θὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν σκορπίσῃ. Γράψατε «Κουρασμένον τοῦ ἔρωτα ναύτην, Θωρηκτὸν «Κιλκίς» Κων)κολιν.

—Μ. Ζ Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τοῦ γράψετε μέσῳ «Σφαίρας» Ἕσπερος.

—Νέος αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων πανταχόθεν. Προτιμῶνται Σπάρτης, περιχώρων, Τριπόλεως, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς. Σκοπὸς γνωριμία, φιλία...καί...Γράψατε «Ἀ· ἑξανδρον Ρηγόπουλον δδ. Σοφοκλέους 21 Ἀθῆναι.

—Καλόκαρδες Ἑλληνοποῦλες Ζητῶ δύο παρήγορα λόγια ἀπὸ σᾶς, γιὰ νὰ ξεχάσω τὴν μοναξιά μου. Σκοπὸς φιλία. Δ]σις, «Πσιδὶ τοῦ Ἰονίου» p. r. Κέρκυραν.

—Εὐχαριστῶ θερμῶς πασαι καὶ πάντας, οἵτινες μοῦ ἠὐχήθηαν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς μου ἑορτῆς. «Ἀγάθι τοῦ Νείλου» Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 4]17 Μαΐου 1922.

—Ἀηλῶ, ὅτι δεχομαι ἀλληλογραφίαν μετὰ ἧς δίδος «Φατ». Ἑλλην. Ὠδ. Γράψατε «Ψ.Ξ.» p. r. Ἀθήναις.

—Τὰ μάτια τοῦ Ἔρωτος.—Μαῦρα μάτια τὰ λατρεύω, καὶ τὰ γαλανὰ ἀγαπῶ, ἀλλὰ προτιμῶ τὰ μαῦρα ποὺ σκορποῦν μαγνητισμό. Τί λαχτάρες, τί καῦμοὺς, ποὺ σκορποῦν τὰ μαῦρα μάτια, καὶ σαϊτεύουν ταῖς καρδιαῖς καὶ ταῖς κάνουνε κομμάτια. Σὰν κυτῶ τὰ μαῦρα μάτια μοῦ ἠλεκτρίζουν τὰ ἰδικά μου, καὶ ἡ πνοή μου σταματᾶ καὶ πάλλει ἡ καρδιά μου. Ἀλλὰ στιγμιαίως τὰ μάτια μου θαμβώνουν ξεθαμβώνουν, τὰ μαῦρα μάτια μὲ κυτοῦν τὰ στήθη μου πληγώνουν Καὶ πάλιν μὲ ξανακυτοῦν, παίουν νὰ μὲ ἠλεκτρίζουν, μὲ γλυκοτάλακκες ματιές, τὰ στήθη μου δροσίζουν Τὰ μαῦρα μάτια εἶναι ἔρωτες, ποὺ ταῖς καρδιαῖς πληγώνουν εἶνε ἰατρὸς στὸν Ἄρρωστο, νεκροὺς ὅπου ἀναστένουν. Ζάκυνθος «Σωτήριος Δ. Πέττας »

—«Ἀθηναῖοι προσοχή! ψηφίσεται ὅλοι μὲ πεῖσμα ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας». Γιά σας ἀπὸ τὸ Μέτσοπον. Ἐ. Ἀλεξανδράκης, λοχίας, 44ον πεζ. συν. 3ος λοχ. τ. τ. 927.

ΑΛΛΗΛΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

30 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

—Νεαρὸ φανταράκι πρὸς διασκέδασιν τῆς ἀνίας του ἀνταλλάσσει c. p. μὲ δίδας μόνον. Ν. Ἑλλάδος, Γράψατε «Ρέμον Μίμην» 25ον πεζ. 11ος λόχος, τ. τ. 930.

—Ἐλληνίδες τῶν 17—23 Μαΐων. Ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος σᾶς κηρύττω τὸν πόλεμον μὲ c.p. καὶ ἐπιστολάς. Γράψατε Λοχίαν «Μακρὴν Χαραλ.»γα Μοῖρα δρ. πυρ. 2α πυρ. τ.τ. 927.

—Μορφωμένο ἀξιοπρεπὲς καὶ μὲ καλὴ θέση ἠπειρωτάκι, φρουρὸς τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος στὰ χαυκώματα, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας μορφωμένας καὶ καλῆς τάξεως Ἰωαννίνων ἢ καὶ ἐν γένει Ἠπειρωτίδων. Σκοπὸς γνωριμία καὶ γάμος μὲ τὴν ἐκλεγησομένην. Γράψατε «Κ. Κακανδῆν» Λοχαγὸν 2α πυρ. Ὑβ' μοῖρα ὀρ πυρ. τ.τ. 927

—Δίδες καὶ νέοι Ἄλτ! Προτιμήσατε παρὰ τῇ μεθορίῳ γραμμῇ Δουρλαίου περιπλανώμενον ἐπὶ διενίαν κατάστημα ὑποδηματοποιΐας ὅπου ἐγκαταστάθη προσωρινῶς εἰς μίαν περίφημον Ὀθωμανικὴν ἀχυρῶνα, παραπλεύρως Τσαρίτζης. Ὑπάρχει μεγάλη συλλογὴ δεμάτων, πρὸ παντὸς λευκὰ καστόρια διὰ δεσποινίδας. Δεχόμεθα παραγγελίας πανταχόθεν Προτιμῶνται Πύργου, Μεσολογγίου καὶ Ἀθηνῶν. Τιμαὶ συγκαταβατικαί. Σύστασις Κ]τος. Πρασινόλοφος Τριμελὴς ἑταιρεία. «Ἰωάν. Τασιούλην» Διευθυντὴν, «Χρισ. Καρατσώραν» Ταμίαν, «Ἰωάν. Θεοδωρόκουλον» ἐπὶ τῆς ἐπιτηρήσεως, 6ον εἶνε τὸ σύνταγμά μας, ὅλοι ξέρετε καὶ τὸ ὄνομά μας. «Μ. Σ.» τ. τ. 915.

—Δύο νεαροὶ ὁπλῖται, ἀγουνοι φρουροὶ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῆς Μ. Ἀσίας, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας πρὸς ἀνακούφισιν. Γράψατε. Λοχίαν «Σαρχαντώνην Ἰωάν » καὶ Στρατ. «Σμματᾶκον Ἀνδρ.» 8ον πεζ. συν 10ον λόχον. τ. τ. 929.

—Τώρα στῆς ἀνοιξῆς τὲς ὠμορφιὲς ἡ ἀδολη καρδιά μου ἤρχισε νὰ ζητῇ κάτι ποὺ μόνο στὴν ἀλληλογραφία μὲ κορίτσια πιστεύω νὰ βρῶ. Ὅσα μὲ νοιώθουν ἂς γράψουν. «Σ. Αὐγερινὸν» Λοχίαν 2ας πολ)χίας, 4ου πεζ.κοῦ συντάγματος, τ. τ. 903.

—«Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ!!» Δύο ἀπελπισμένοι ὑπάρξεις ταλαιπωρούμεναι ἀνὰ τὰ ἡλιοκαῆ βουνὰ τῆ. Μ. Ἀσίας, οἰτοῦσιν ἀλληλογραφίαν μὲ κείνες ποὺ μπορ ὖν νὰ χύσουν βάλσαμον παηγοριᾶς εἰς τὴν πολυθρύλλητον ζωήν των. Προτιμῶνται δίδες Τριπόλεως, Ἀργους, Ναυπλίου, Καλαμῶν, Πατρῶν, Σμύρνης καὶ Κων)πόλεως. Γράψατε «Αὐτοκράτορα τῶν ἀγνῶ των, Πληγωμένη καρδιά» 1ον Λειτουργεῖον, 7ης μεραρχίας, τ.τ 904.

—Νεαρὸς Δεκανεὺς εὐρισκόμενος εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀσίας αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων μορφωμένων κάτω τῶν 20 ἐτῶν, πρὸς ἀνακούφισιν τῆ· μονοτόνου ζωῆς τοῦ μετόπου ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Κορίτσια συντάσσω καὶ ἐρωτικὰ τραγούδια. Γράψατε δεκαεὶς «Πλανήτην Ἐρήμου» 5ὃον σύν)μα πεζ., 10ος λόχος, τ.τ. 905.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλαις ἀρκεῖ νὰ εἶναι ὡμορφαιςκαὶστακπίνες. Γράψατε «Διοικητήν» ΙΙΙ λόγου πολυβόλων, 51ου συν)τος τ. τ. 932.

—Δύο νεαροὶ δεκανεῖς ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας πανταχόθεν Σκοπὸς φιλία, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε «Ἀϊδαζόπουλον Π. καὶ Σταματόπουλον Γ.» 7ον σύν)μα, 9ος λόχος, τ. τ. 907

—Ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Μ. Ἀσίας αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 18—22 ἐτῶν. Προτιμῶνται Καλαμῶν, Κυπροσσίας, Πύλου, Κορίνθου, Σμύρνης. Γράψατε στρατιώτη «Κολκάθην Π.» 6ον πεζ. σύν)μα, μ. σώματος, τ. τ. 915.

—Αἰτῶ ἀντολλαγὴν ἐπιστολῶν μόνον μὲ Λαμιοτοποῦες. «Λαμιοτάκι». 1ος λόχος σιδ)μων, τ.τ. 929.

—Νεαρὸς στρατιώτης εὐρισκόμενος εἰς τὸ Μέτσοπον τῆς Μ. Ἀσίας, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Ἄρτης, Καλαμῶν, Ναυπάκτου, Ζακύνθου, Θεσ)νίκης, Αἰγίου, Ἀγρινίου, Πόρου κ.λ.π. μερῶν, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτόνου ζωῆς ;ου. Γράψατε στρατιώτ. «Κόλλιαν Νικόλ.» 5ος λόχος 2ᾶον πεζ. τ τ 904.

—Μία πονεμένη καρδιὰ αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων 16—18 ἐτῶν. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Χαλκίδος, Σμύρνης, Μαγνησίας. Γράψατε στρατιώτην «Σ.Α.Ν. σύν)μα Α.Σ. Γραμμῶν 11ου λόχου. τ τ 902 α.

—Κορίτσια ζητῶ ἀπὸ σᾶς ἄλλη ;ογραφίαν γιὰ παρηγοριά, ζητῶ νὰ βρῶ μιὰ καρδιὰ ποὺ θὰ μοῦ δώσῃ τὴ χαρά, θέλω νὰ ξεχάσω τὰ βάσανα καὶ νὰ νοιώσω ἕνα εὐτυχισμένο μέλλον ἀπὸ σᾶς αἰσθηματικὰ κορίτσια. Περιμένω παρηγορά, γράψατε. Δεκανέα «Σ. Ἀγναντῆν» Σ Α. Σ. γραμμῶν, 11ου λόχου τ. τ. 902α

—«Νεαρὸς ὑπ)κὸς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ μορφωμένων δίδων. Γράψατε «Πάσχουσα Νεότης» 27ον συν. πεζ. 5ος λόχος 911.

—Νεαρὸς ἐπιλοχίας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἱερός. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν καὶ Σμύρνης. Γράψατε Ἐπιλοχίαν «Βιτσόπουλον Δημήτριον» 6ον λόχ. 25ον σύνταγμα, τ τ. 930.

—Φανταράκι εὐρισκόμενον εἰς τ' ἀραχνιασμένα βουνὰ τῆς Μ. Ἀσίας. αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Ἀθηνῶν, Θεσ)νίκης, Μαγνησίας καὶ Κων)πόλεως, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε «Μπαϊρακόπουλον Γ.» 43ον συν.πεζ. Π πολυβολαρχία, τ. τ 927.

—Ἀλληλογραφῶ μετὰ κυριῶν καὶ δίδων Ἀθηνῶν, Θεσ)νίκης, Ἀδρ)πόλεως καὶ Κ)πόλεως Σκοπὸς εἰλικρινὴς φιλία, γράψατε «Ἄνθος μαρτυρίου, μοῖρα πεδινοῦ πυρ]κοῦ, τ. τ. 932

—Δίδες ἄλτ! Ἕνα νεαρὸ φανταράκι ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας, ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε «Οὐράνιον Ἔπαμ.» 16ον πεζ. 9ος λόχος, τ. τ. 903.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ δίδας Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος. Ἀλεξανδρείας καὶ Ν· Ὑόρκης. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε «Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς» Σ Β' λόχος μηχανικοῦ, τ. τ. 911.

—Νεαρὸ Πυροβολητάκι ζητεῖ ἀλληλογραφίαν δίδων Γράψατε πυρ]τὴν «Σπυρό, Μοναστηριώτη» ΙΙΙ Δ. μοῖρα ὀρειβ. πυρ]κοῦ, 2α πυρ]χία, τ. τ. 915.

—Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δίδας ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Γράψατε «Κωνστ. Παπαδόπουλον» Ἀνθ]γόν, 12ον σύν)μα, p. r., τ. τ. 915.

—Νεαρὸς στρατιώτης εὐρισκόμενος εἰς τὰ παγερὰ βουνὰ τῆς Μ Ἀσίας αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἀπὸ 18—22 ἐτῶν. Προτιμῶνται Τριπόλεως, Σπάρτης, Καλαμῶν Ἀθηνῶν. Ναυπλίου, Ἄργους Θράκη , Χαλκίδος Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε «Φαρλέκαν Δημήτρ.» 25ον συν)μα πεζ., ἐπιτελεῖον 3ου τάγματος, τ. τ 930.

—Δύο ἀγαπημένοι νέοι ποὺ μένουν στὸ ἴδιο σύν)μα καὶ ἴδιο λόχο, ἀλληλογραφοῦν μὲ δίδας ἡ χῆρες μέχρι 25 χρονῶν ἐξ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σμύρνης. Σκοπὸς ὅτι εὐγενὲς ἐπακολουθήσῃ. Δ]σις Ἀνθ]γὸν «Α. Ε. Μ. καὶ Χ, Δ Γ.» Ἐπιτελεῖον 5ὃον πεζ. συν]τος, τ τ 907.

—Ἕνα παιδὶ τοῦ μετόπου λησμονημένο πάνω στὰ Μικρασιατικὰ βουνὰ κάνει ἔκκλησι σ' ὅλα τὰ αἰσθηματικὰ καὶ κοινεντικὰ κορίτσια νὰ τοῦ χαρίσουν τὴν παρηγοριὰ μὲ τὴν ἀλληλογραφίαν των Γράψατε «Λεκ Δημήτριον Λσμπριτὸν» ΙΙ Πολ)χία, 45ου συν]ματος, τ. τ. 903.

—Κορίτσια Χίου, Σμύρνης, Κρήτης, Κορδελιοῦ, Βουρνόβας καὶ Κων]πόλεως Ἄλτ! Εὑρισκόμενος ἐπὶ διενίαν εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Νεζελμεοῦ, ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 16—18 ἐτῶν. Γράψατε «Μγευμένο Τριαντάφυλλο» 17ον πεζ. σύν)μα, Ἐπιτελεῖον ΙΙ τάγματος. τ. τ 903

—Κορίτσια μορφωμένα Σμύρνης, Μακεδονίας, Ἰωαννίνων, Ἄρτης, ἀνακουφίσατε ἀγρυπνοῦν εἰς προφυλακὰς ἐγγύτατα ἐχθροῦ λοχιάκι, μὲ γραμματάκια σας γλυκά. Σκοπὸς εὐνόητος Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε Λοχίαν Ἰωάννην Λύκου, 2)39 εὐζώνων, 2ος λόχος. τ τ. 915.

Η "ΝΤΟΛΟΡΕΣ,,

Πλεῖστοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ζητοῦν νὰ ἐκδοθῇ ἡ «Ντολορὲς» εἰς βιβλίον. Γνωρίζομεν ὅτι τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἐπροκάλεσε εἰς μεγάλον βαθμὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν μας, Διὰ τοῦτο ἀ«εφασίσαμεν νὰ τὸ ἐκδώσωμεν πράγματι, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε πολὺ ἐκτενές, θὰ ἐκδοθ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΕΛΑΔΑ

Περδίκω μ' πλί μ'
Γιατί μ' ᾶσ όχσες ἔτσι γιά, οὐρὴ κανερίνα μ'; Τί σῶφταιξα οἱ μαύρους ἰγώ κὶ μ' κάκιουσις; Τρεῖς βδουμαδοῦλες ἔχου νὰ πάρου χαμπέρι σ' ἀπ' τν ποστα, κι' ἀπ' τὴ χλῖψι μ' κι' ἀπ' τν ἀνησυχία μ' ἀλαλιὰ μὶ πιάν' κὶ ντιλίριου, σὰν κὶ ν' ἄϊκῶ. τν ἀγό_εψ' τ' κύργιο Λεβίδ' ἢ τ' κύρ Μτσόπουλου.

Φουρῶμι μπᾶ κι' εἶσ' ἀνήμπουρ', μπᾶ κι' ἔφαϊς μαροῦλ' κὶ σὶ κόλλσι κι σένα τύμφ υς, κὶ γιὰ ταύτου δὲ μ' γράφτς. Κι' ἀπ' τν ἀπουλπισιά μ' ἔχει ραϊστῆ ἡ καρδούλα μ' στὰ δύγιου σὰν κὶ νἄειν κατουστάρκου.

Μ' κόπκι ἡ ὄρεξ' κι' οὔειδι μσὴ κουραμάνα κὶ τρία πιάτα φασούλια δὲ μπουροῦ νὰ φάου στν κατσιά μ'. Πλαγιάζου στοῦ κριβάτι μ' κὶ δὲ μπουροῦ νὰ κλείσου μάτ' σὰν κὶ νἄειμι χήρα κακουμοίρα.

Ναὶ μὲν δὲ σ'ἀντιλιέου τ' ὄχ'εἶνι κὶ οἱ κουργιοὶ κὶ τὰ κνούκια π' μ' ρουφᾶν τοῦ γαίμμα οὔλ' νύχτα. Ἰγὼ ὅμους δὲν εἶμι σὰν τοὺν κύργιου Μπράντις σμάθτους ἀπὸ τέτοιες ψλουδλειές,κὶ θὰ κμώμνα νιὰ χαρὰ κὶπέντι γέλοια ρουχαλίζουντας ὥς τν αὐγή, ἂν δὲν ἦταν ἡ σλουὴ ἡ θκή σ' π' μ' φαρμακῶν' τὰ σουθκὰ κὶ δὲ μ' ἀφήν' νὰ κλείσου μάτ' ντὶπ καταντίπ.

Δὲν ξέρου τὶ φκιάνου κὶ δὲν ξέρου τὶ λιέου, κὶ μὰ τν Παναΐτσα σ' λιέου προυψὲς ἤμνε ἔτμους νὰ πάου στοὺ Φάληρου κι' νὰ ρχτοῦ στ' θάλασσα γιὰ νὰ ἰδοῦ πόσν' ὥρα θὰν ἔκανα νὰ πάου στοὺν πάτου κὶνὰ φκιάσου μπουμπλῆθρις, σὰν κὶ νὰ γράφτου τοὺ κύργιου ἄθρου μιανῆς φημερίδας, ἂν δὲν τἄφιρνι ἡ τύχ' ν' ἀνταμώσου τοὺν πατριώτ' μας τοὺν Καρκατσούλα, ἀπ' ἤρθι ἰδῶ τν Διφτέρα.

Τοὺν ἔσμιξα στοὺν καφινὲ π' μαζευόμαστι οὔλ' οἱ Βαλτνοὶ κὶ παίζμι τριγιόμφου.

—Τὶ μάτα, οὐρὲ μπαρμπαΚόλια, τί μ' πικρουγλυκουγένισι;

Καλὰ ἄς τὰ λιέμι, ἀπ' αὐτοῦ πάλαι.

—Δόξα νἄχ' ὄχι κὶ καλλίτερα. Τὶ καινούργια ἀπ' κάτ',πῶς τὰ πουρέβ' τοὺ χουργιό μας;

—Καλά.

—Ἡ σουδειὰ καλ' εἶνι φέτους;

—Μέντζα πρᾶμμα.

—Κὶ δὲ μ' λιές, οὐρὲ μπάρμπα Κόλια μ', ἡ Περδίκω μ' τὶ γένιτι ἡ Περδίκω μ';

—Καλὰ κὶ πιρίκαλα. Σδερένια εἶνι κὶ σὶ καρτιρεῖ. Φεοῦ τς νὰ μὴν ἀβασκαθῆ.

—Φεοῦ τς κὶ ματαφτοῦ τς, κι' ἄς μὶ καρτιρεῖ. Τν εἶδις μπριχοῦ νὰ φύβγς;

—Τν εἶδα κὶ μοῦειπι νὰ σ' ποῦ χιριτίσματα.

—Φχαριστοῦ, οὐρὲ μπατζιανάκη μ', μ' αὐτίνα π' μοῦειπις ἦρθι ἡ καρδοῦλα μ' στοὺν τόπου τς.γιατὶ εἶχα κιρὸ νὰ πάρου γράμμα τς.

—Νὰ μὴν ἀνησυχᾶς ντὶπ οὐλότιλα, γιὰ χαρὰ σοῦειπα εἶνι.

—Χαίρουμι. Κι' ἡ ἀφιντιά σ' πῶς ἰδῶ ;

—Ἤρθα τώρα π' μπῆκι στοὺ κουβέρνου οἱ Στράτους νὰν τ' ποῦ νὰ μὶ κάν' ἀφυπουργό

—Καλὴ πιτχία καὶ καλὸν πρόδου. Κὶ τ' μπάρμπα Κόλιαινα τν ἤφιρις μαζί σ'; Μὶ τοὺ σμπάθειου κι' ὅλας π' δὲ σὶ ρώτσα ἀκόμα πῶς τὰ πουρέβ'.

—Ἡ μπάρμπα Κόλιαινα μᾶς ἄφκι χρόνια. μ' ἀπουκρίθκι οὐ μπάρμπα Κόλιας κὶ τοτινις μου-ἀχα παρατήρσι πῶς εἶχι οἱ καψαρὸς πένθουν στ' σκούφια τ' κὶ στὰ νύχια τ'.

—Τὶ λιές, οὐρὲ μαῦρε μ', τοῦειπα, πέθανι ἡ καψιρή;

Ἄστα μὴν τ' μελιετᾶς κὶ δὲ δύνουμι νὰ βιστάξου τὰ κλαΐιματα ὄντες τν ἀναθμῶμαι!

—Δίκηου ἔχς, οὐρὲ ἔρμε, μικρὸ πρᾶμμα εἶνι μαθὲς νὰ χάης τ' γναῖκα σ'! Τὰ σλυπηντήργια μ', ζουὴ σ' ἰλόου κι' ἀπὸ χρόν' τὰ ἴδια

—Φχαρστιώμαστι κι' στὰ θκά σ'.

—Μᾶς ὑπουχρέουσις ! τ' λιέου.

—Κι' νἄηταν αὐτίνα μοναχά ! μ' λιέει.

—Τί ; πέθανι κι' κάνας ἄ λους θκός σ' ;

—Κάτ' χερότιρου, ψόφσι ἡ γιλάδα μ'.

—Χερότιρου τῶεις αὐτίνου ἀπ' τ' θανή τς γυναίκας σ' !

—Χερότιρου βεβιουν,γιατὶ γυναῖκα βρέσκου ὄντις θελήσου, γιλάδα ὅμους ποὺ θὰν εὕρου;

—Καλὰ λιές, οὐρὲ κακότχι, ὅπους κατάντσι τοὺ σήμιρουν οἱ ντουνιᾶς, γναίκα σι' πλερώννι γιὰ νὰν τν πάρς, γιλάδα ὅμους πρέπ' νὰ πλερώης γιὰ νὰ στ' δώκνς. Ἄς εἶνι ὅμους, μὴν ἀπελπίζισι κι'ὅλα διουρθώνουντι μὶ τοὺν κιρό.

—Πῶς νὰ διουρθουθοῦνι τὰ ἔρμα !

—Γιά, νὰ πάρς γιὰ γναίκα μὶ προίκα, κι' μὶ τν προίκα τς γναίκας σ' ν' ἀγουράης νιὰ γιλάδα. Ἔτσ'θὰν εἶνι σὰν πρῶτα κι καλλίτερα.

—Οὐρὲ καλὰ λιές, οὐρὲ Μήτρου μ' κι' γὼ οὐ χαζὸς δὲν τοῦειχα σκιφτῆ ἀκόμα αὐτίνου !

—Ἄμ τί τοὺ διάτανου σπουδάζου τόσουν κιρὸ ἰδῶ στ' Ἀνθήνα !

—Μήτρου μ' νὰ σὶ φλήσου, μ' ἔσουσις μι' τν ἰδέα σ' ! Αὔριγιου φεύγου κιόλις γιὰ τοὺ χουργιὸ νὰ βροῦ κανιὰ νύφ' μὶ προίκα.

Καλὸ καταβύδιου κι' καλὸ ταξῖδ'. Ἄμα ἰδῆς τν Περδίκου μ' πές τς πῶς τς στέλνου χιριτίσματα μιτ' ἰσένα κι' μὶ τ' βουριᾶ τὰ κύματα, κι' νὰ μ' γράφτ' κανιὰ στάλα. Ἂν δὲ φοβοῦσι μὴ σὶ δαγκάσ' σκάσ' τς κι' ἕνα φλάκι ἰεκ μέρους μ' στοὺ ζβέρκου τς.

Τῶδουκα κι' ἕνα γρ ιμμα γιὰ νὰ στοὺ δώκη στὰ χέργια σ' οὐρὴ Περδικοῦλα μ', κι' τοὺν ξεπρουβόδσα.

Ταῦτα κι' μένου κι' γράμμα σ' περιμένου,

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Τὴν σήμερον
θέλω διαλέξαι ὑμῖν
περὶ διὰ θέατρον
καὶ θεατήν,
τὸ ὁποῖον
ἀχρεῖον !
Ἀπανδαχοῦ
ἐμβαίζουσιν
ἐπιθεώρησις
καὶ ὀπερέτται,
διάφορα κοκοτίδια
κοινῶς γριζέτται,
πληρῶν δὲ
πρὸς λῆψιν εἰσιτηρίου
ἄφθων δραχμάδας,
ἐμβλέπεις ἐπὶ σχηνῆς βεβαμένας παξιμάδας,
τὸ ὁποῖον
πανδάπασιν γυμνάς, γαλλιξὶ τσιτσίον.
Ἐμβανίζεις γάμβας δίκην φουρνοξύλων,
μεθ' ἱπροκαλύπτων στηθῶν καὶ τραχήλων,
ἄλλαχοῦ δὲθεάματα ἀκατάλληλαπρὸὸεσφοινίς,
κρύπθων τὸ προσώπατόν σου ἐκ ἐνδροπῆς,
τὸ ὁποῖον
ὑπάγατε ὄπισθέν μοι πειρασμοὶ τῶν ἁγίων Ἀνδωνίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Καὶ ὀλίγη Πρωταποιλιά

Πολιτικὰ νέα

Χθὲς ὁ κ. Πρωτοπαπαδάκης, ἀνελθὼν εἰς τὰ Ἀνάκτορα παρέλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Α. Μ. τὴν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν ὅμως, ἐκλαβὼν εἰς χαρτονόμισμα, ἐτεμάχισεν εἰς δύο καὶ παρέδωκε τὴν μὲν ἡμίσειαν εἰς τὸν κ. Γούναρην. τὴν δ'ἑτέραν ἡμίσειαν εἰς τὸν κ.Στράτον.

Ὁ ἐκ Μογκολίας πολιτευτὴς κ. Μπούζιος, προσβληθεὶς τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐξ ἀφελείας, ὀξυτάτης μορφῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομήν.

Τηλεγραφήματα

Σταθμὸς Χ-όρσε πέντε νἄχης δέκα. Ὥρα 8.10'. Ταύτην τὴν στιγμὴν ἀγγέλεται ἐκ Λονδίνου ὅτι ὁ μέγας Ἄγγλος ἀρχαιολόγος Δάντης Ἀλιγιέρης, ἐνεργῶν ἀπό τινος ἀνασκαφὰς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἀραράτ (νοτιοβορείως τοῦ ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ) ἐπέτυχε μεγίστης σπουδαιότητος ἀνακάλυψιν, ἐκθάψας τὴν περίφημον πλάκα ἐφ' ἧς ἦσαν ἀναγεγραμμέναι αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Μωϋσέως Ἐκ τῆς ἐπισταμένης δὲ μελέτης τῆς πλακός, ἐξηκρίβωσεν ὅτι ἐκτὸς τῶν δέκα γνωστῶν ὑπάρχει ἐπ' αὐτῆς καὶ ἑνδεκάτη ἐντολή, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν κ Στράτον καὶ ἔχουσα ὡς ἑξῆς:

«Οὐ ποιήσῃς μόνος Κυβέρνησιν».

Ἀγγελίαι

—Προτιμήσατε τὸν σ υ ν α π ι σ μ ὸ ν μάρκας «Γουναροστρατίνη». Μοναδικὸς διὰ τὰ κρυολογήματα, τὰς ψυχρότητας καὶ τὰ ρουσφέτια. Πωλεῖται εἰς τὰ ὑπουργεῖα.

—Ζητεῖται «λαὸς» ἐκ Πειραιῶς διὰ προγκάρισμα τοῦ κ. Στράτου. Δίδεται ἐκτὸς τοῦ ταλλήρου καὶ εἰσιτήριον ἐπιστροφῆς.

—Δήλωσις: Ὁ ἀνθρωποπώλης κ. Κ.Ρ Ψευδάνδραξ δηλοῖ ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἢ συγγένειαν ἔχει μὲ τὸν παρασημοφορηθέντα πρό τινος Κ. Ν. Ψευδάνθρακα, συνεπῶς διατηρεῖ πάντα τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνης καὶ ἐκτιμήσεως τῆς πολυπληθοῦς πελατείας του.

Ο ΠΥΜ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΙ

Ἀπορῶ καὶ ξίσταμαι, ρὲ Μανιῶ ἀμείλιχτη κι' ἀντροπρεπές, καὶ δὲ μπορῶ νὰ καταλαβω τί σκέσιν ἔχει ὁ φάντης μὲ τὸ ρετσινόλαδο κι' ὁ Μάης μὲ τὴς ἐφταχτονίες ;

Ὅποια φημερίδα νὰ πάρῃς στὰ χέρια σου τοῦτο τὸ μῆνα δὲ βλέπεις νὰ διαλαμβάνῃ τίποτις ἄλλο, ἐχτὸς ἀπὸ ἐφταχτονίες, ἀρεφοῦα μου. Τὸ ὁποῖον λὲς κι' εἶχανε δώσει μαγιατικο ραντεβοῦ στὸν οὐρανὸ οἱ ψυχές τους, ἀντὶς γιὰ νὰν τὸ δώκουνε σὲ καμιὰ ἐξοχὴ ἢ τὸ ἐλάχιστον σὲ κανένα μαντράκι σώσματος, ναχουνὲ καὶ τὴ ζωή τους διάφορο, οἱ μάπηδες! Ὅλο καὶ κάτι τέτοια σαχλοειδὲς παρατράγοδα διβάζεις :

«Ὁ κύριος τάδες ἐφταχτόνησε χτὲς λαβοῦσα μεγάλη δόσι περιστρόφου. Τὰ αἴτια δὲν ἀνεγνώσθησαν»

«Ἡ δεσποινὶς δεῖνα ἔβαλε τέρμα χτὲς σὸ βίο της βληθεὶς διὰ σφαιρὸς σουμπλιμὲ εἰς τὴν κοιλιακὴ χώρα καὶ τὰ περίχωρα τῶν ἀντέρων της. Οἱ λόγοι εἶνε καρδιακῆς φύσεως ..»

... καὶ ἡ συνέχεια στὴν Πολυκλινική. Ἀμὰν φάπες, ποὺ σᾶς λείπουνε λέω γώ, ρὲ ψοφοδεὲς μορμολύκεια-νομίζω ;

Πρῶτο μὲν κι' ἂν σᾶς κάνῃ βάρος ἡ ζωὴ καὶ θέλετε ναν τήνε ξεφορτωθῆτε,γιατί, περικαλῶ, νὰ ἐφταχτονᾶτε ιην ἄνοιξις καὶ δῆθεν τὸ Μάη, τὸ ὁποῖον μεγαλεῖο μῆνας, φουσκοδεντριὲς καὶ τὰ τοιοῦτα-ἂν δὲν ἀπατεῖμαι.

Χάθηκε ὁ Σεμτεβριος.χάθηκε ὁ Γεννάριος!

Κι' ἐξ ἄλλον γιατὶ νὰ ἐφταχτονᾶτε ; Τὶ καταλαβαίνετε δῆ αδής ; Ἐπειδὴς καὶ σᾶς βρῆκε μιὰ φουρτουνα πρέπει ν' ἀπαρνηθῆτε διὰ παυδὸν τὸ βίος σας ; Τραμουντάνα ἤτανε καὶ θὰ περάσῃ. Ὅλα περνᾶνε ὅπως τῶλεγε κι' ὁ μάστρο Σολωμῶντας. στὸ Μέγ' Ἀλέξαντρο ὄντας νικήθηκε στὸ Ἀούστερλιτς καὶ τοῦ τσαλακωσε τὴ μούρη ὁ Καντόρνας—ξηγιέμαι ἱστορικῶς ; Θὰ φυσήξῃ πάλι καὶ γιὰ σᾶς γρεγολεβάντες, θἄρθετε πάλι σῶτοι, θὰ ξαναπέσῃ στὶς ἀγκάλες σας ἡ στριψόδικη χαμοῦρα. ὅλα θὰ διορθωθοῦνε. Τὸ λοιπὸν γιατὶ νὰ βιάζεστε περὶ γιὰ τὸ ἀπονοημένο διάβημα ; Τὰ κουβεντιάζω ὄμορφα κι' ὡραῖα, σὲ περικαλῶ, γιὰ ὄχι ; Τὸ σημέρον ἡμέρα, ρὲ σύντροφοι, τίποτις δὲ πρέπει νὰ βαίνῃ μ ράζι μέσα του ὁ ἄνθρωπος. Γιὰ οὔλα τὰ πάντα ζεμαγφοὺς καὶ τρία αὐγὰ μελᾶτι τρία—μονάχα ἕνεκα ποὺ ἔχουν ἀκριβά. Βλέπετε κανένα παρατράγοδο; Γκουάρντα ἐ μάσσα κι' ἅμα μασσᾶς μεδὲν παραξήγησι πρὸς ὅλα τἄλλα. Βλέπεις νέφη στὸν ὁρίζων; Θὰ βρέξῃ νὰ λὲς καὶ νὰ παίρνῃς τὸ μουσαμᾶ σου. Ἔχεις κανένα κρυφτογραφικὸ αἴσημα ποὺ σοῦ καψαλίζει τὰ τζιέρια; Ξεμηστυρέψου τὸν πόνο σου σ' ἕνα φίλο σου νὰ σὲ παρηγορήσῃ μὲ δυὸ κουβεντοῦλες καὶ νὰ σωθῆς, φουσκορᾶ μου. Ὄχι μὲ τὸ πρῶτο ραζόριο τῆς τύχης μπὰμ καὶ χάμω!

Ἔτσι καὶ τὴν προάλλη ποὺ ἀπάντησα στὸ δρόμο μιὰ δεσποινὶς τρετουάρ. Ἔχει ἐφταχνονήσει ἐπιτυχῶς τέσσερις βολὲς ὥς τώρα καὶ δὲ λέει νὰ κάνῃ νισάφι, ἡ κλαπαδόρα!

—Κάτι ἄπελπις καὶ κατηφὲς σὲ βλέπω, ρὲ Λ λα, τῆς κάνω. Τί τρέχει;

—Μ' ἄφηκε πάλι ὁ ἐδικός μου καὶ σκέφτομαι νὰ σκοτωθῶ, μοῦ ἀπαντεῖ.

—Πάλε τὰ ἴδια, ρὲ μάτια; Ἐσὺ ὅπως πᾶς, μῶρ' ἀερφάρα μου, θὰ σὲ τσιμπήσῃ τὸ φτεῖσμα, μοῦ φαίνεσται, ἐπὶ αἰσχροκέρδεια τοῦ σουμπλιμέ.

—Δὲ μπορῶ, θὰ σκοτωθῶ.

—Ἄκου μυαλὰ ποὺ τἄχει, ρὲ χριστὲ μουρμούρη! Νὰ χαραμίσῃς τὰ νειᾶτα σου, ρὲ κορίτσι μου ἐπειδὴς καὶ σ' ἐγκατάλειψε ὁ ἀγαπητικός σου, σάμπως δὲν εἶνε ἄλλοι ἄντροι στὸν κόσμο νὰν τοὺς φιλοξενήσῃς στὰ διαμερίσματα τῆς καρδίας σου!.Τί σοῦ λείπει; Λεφτά; Ἐσεῖς οἱ γυναῖκαι ἀπάνω στὶ χιλιάρικα κάθεστε καὶ ...κομμένα μολιστα. Ἔρωτας; Ἔλα σὲ μένανε νὰ σὲ κανοποιήσω καὶ μὲ τὸ ὑπερυψοῦτε. Ἐχτελεῖται ἅπασα παραγγελία, γιὰ νὰ ξέρῃς.

Καὶ μὲ κάτι τέτοια διπλωμάτικα τὴν ἐκατάφερα ν' ἀπαρνηστῆ τὰ σκέδιά της ρὲ εἴδωλο. Καλὰ δὲν ἔκανα; Ἀμή;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ", ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΡΙΘ. 1